UNIVERSITETET I BERGEN

Styre: Fakultetsstyret ved Det juridiske fakultet
Styresak: 103/13
Møtedato: 18. desember 2013

Tilsetting i stilling som førsteamanuensis - menneskeretter

Unntatt offentlighet iht offl.§25, 1.ledd

Med søknadsfrist 25.07.13 ble det lyst ut stilling *som «førsteamanuensis i rettsvitskap med krav om særleg kompetanse innan menneskerettar»*, jf. vedlegg 1.

Om kvalifikasjoner for stillingen heter det i utlysningsteksten:

> *"For å verta tilsett må søkjaren ha mastergrad i rettsvitskap eller tilsvarande juridisk utdanning og norsk doktorgrad i rettsvitskap eller tilsvarande rettsvitskapleg kompetanse."*

Det følger videre av utlysningsteksten:

"Den som vert tilsett må ha pedagogisk basisutdanning, men søkjarar som ikkje fyller dette kravet kan ved tilsetjinga få tilbod om opplæring og må dokumentere at utdanning er fullført innan eit år etter dato for tilsetjing. Fristen er to år for den som ved tilsetjinga ikkje meistrar eit skandinavisk språk."

Ved søknadsfristens utløp var det kommet inn søknader fra

- Ingvill Helland
- Maja Janmyr
- Jon Petter Rui.

Søknadene med vedlegg er tilgjengelig hos Synne Alne.

I brev av 28.08.13 fra Det juridiske fakultet ble følgende sakkyndige komité oppnevnt for å bedømme søkerne

- Førsteamanuensis Ørnulf Øyen, Universitetet i Bergen (leder)
- Professor Cecilla M. Bailliet, Universitetet i Oslo
- Lektor Birgit Feldtmann, Syddansk Universitet.

I ekspedisjon av 08.12.13 oversendte komitéens flertall bestående av Feldtmann og Øyen sin innstilling datert 06.12.13. (vedelegg 2). Alle søkerne ble her funnet kvalifisert for stillingen, og komitéen rangerte dem slik

1. Jon Petter Rudi
2. Maja Janmyr
3. Ingvill Helland.

I sin dissens datert 07.12.13 tar mindretallet Bailliet bare opp den innbyrdes rangeringen mellom nr 1 og 2 i flertallets innstilling (Ruui og Janmyr), og konkluderer slik: *«In conclusion, Janmyr´s academic research is of higher quality in relation to human rights than that of Rui. [----] I dissent from the majority opinion and would rank Janmyr first» (vedlegg 3)*

Dekan og Fakultetsdirektør legger likevel til grunn at også Bailliet finner Helland kvalifisert og rangerer henne som nr. 3 da vi ikke har mottatt signaler om annet.

Som det framgår ovenfor av utlysningsteksten, må den som tilsettes ha pedagogisk basisutdanning, men likevel slik at søkere som ikke fyller dette kravet kan ved tilsetting få tilbud om opplæring, og må dokumentere at utdanning er fullført innen ett år etter dato for tilsetting. Av flertallsinnstillingen framgår det at ingen av søkerne har gjennomført pedagogisk basisutdanning, og komitéen legger til grunn at vedkommende som tilsettes vil gjennomføre den nødvendige utdanningen.

Alle søkerne har gitt tilbakemelding om at de ikke har merknader til innstillingen fra den sakkyndige komiteen.

Dekan og direktør er tilfreds med at det er tre kvalifiserte søkere til den utlyste stilling. Ved rangeringer er det særlige Janmyr og Rui som utmerker seg, og her har komiteen delt seg. Dekan og direktør ser at disse to søkerne har en forskjellig profil på sin forskning. Det er imidlertid på det rene at begge søkerne er vurdert til å ha en særlig kompetanse i menneskerettigheter. Dekan og direktør er enig med flertallet i at det ut fra utlysingen ikke er naturlig å prioritere en særskilt profil foran en annen, så lenge begge har den kompetansen som stillingsutlysningen etterspør. Dekan og direktør finner derfor at rangeringen må baseres ut fra hvem som ansees å være best kvalifisert. Ut fra flertallets konklusjon er Rui rangert først. Dekan og direktør har merket seg at han også er funnet professorkompetent av en sakkyndig komite som har vurdert han for stilling i Tromsø. Vi vil på denne bakgrunn invitere fakultetsstyret til å gjøre følgende

vedtak:

"Jon Petter Rui tilsettes som førsteamanuensis i rettsvitenskap ved Det juridiske fakultet, Universitetet i Bergen. Et vilkår er at Rui innen ett år etter tilsettingen kan dokumentere å tilfredsstille kravet til pedagogisk basisutdanning."

Asbjørn Strandbakken

Dekan

Øystein L. Iversen

Fakultetsdirektør

Vedtatt slik

3 vedlegg
(disse vedleggene ble utsendt sammen med møteinnkalling og dagsorden)

EIBU-ASS
16.12.13

S. Sak 103/13

Øystein L. Iversen

UTDELT I MØTET

From: Hans Fredrik Marthinussen
Sent: 18. desember 2013 09:37
To: Eivind Buanes; Henning Simonsen; Eva Mina Aksnes; Agnes Camilla Bernt; Asbjørn Strandbakken; Berte-Elen R Konow; Birgit Falch; Christine Stoltz Olsvik; Eleni Borgund; Eli Tjerandsen; Emilie Kristoffersen; Espen Dragstmo; Helle Næss; Hilde Hauge; Ine Osland; Ingrid Elisabeth Tøsdal; Johan Boucht; Jørn Øyrehagen Sunde; Kaja Regine Kroknes Harms; Karl Harald Søvig; Karl Oddmundson Wallevik; Lars Sandaaker; Lena Seim Grønningsæter; Linda Grøning; Maja Janmyr; Mari Myren; Maria Vea Lund; Martin Miljeteig Ramsdal; Ragna Aarli; Silje Karine Nordtveit; Ørnulf Øyen; Øystein L. Iversen; Øyvind Røed
Subject: RE: Saksforelegg styremøte onsdag 18. desember kl 10.00 på møterom 546

Til styrets medlemmer i anledning ansettelse i menneskerettighetsstillingen.

På bakgrunn av dissensen i komiteen som jeg oppfatter som mer prinsipiell enn en ren faglig uenighet om kompetansen til søkerne, har jeg hatt samtaler med fagmiljøet i menneskerettigheter på fakultetet. Jeg vedlegger svareposten fra lederen for forskergruppen i menneskerettigheter som grunnlag for diskusjonen i styret. Jeg har selvsagt fått hans tillatelse til dette.

Hans Fredrik

From: Eirik Holmøyvik
Sent: Tuesday, December 17, 2013 11:47 PM
To: Hans Fredrik Marthinussen
Subject: Fyrsteamanuensis i internasjonale menneskerettar

Hans Fredrik

Når det gjeld innstillinga til stilling som fyrsteamanuensis i internasjonale menneskerettar. Fyrst må eg presisere at eg ikkje har lest arbeida, og at eg vdermed uttalar meg om innstillinga.

Eg synest vurderinga er vanskeleg fordi det er snakk om to kandidatar med kompetanse på ulike sider av menneskerettane. Litt av grunnen til dissensen i denne innstillinga er nok at fleirtalet og Baillet har ulike syn på kva menneskerettar er, og kva funksjon menneskerettsleg forsking skal ha. Baillet synest å honorere meir «aktivistisk» forsking, dvs. forsking som går ut på å fremje menneskerettane overfor staten. Difor er ho negativ til forskinga til Rui, og tilsvarande positiv til Janmyr. Dette sitatet om Ruis artikkel «The Interlaken, Izmir and Brighton Declarations» er illustrerande:
"The article is largely descriptive of the cases and soft law standards; furthermore it does not offer any innovative proposal, rather it predicts increased reliance on the margin of appreciation by the Court (a conclusion which is not very novel, given the current pressures on the Court)."

Eg må seie at eg er usamd i dette einsidige og aktivistiske synet på menneskerettar. Det betyr at all forsking som stiller seg kritisk til verknaden av internasjonale menneskerettsinstrument i nasjonal rett er «not very novel». Altså er det ikkje godt nok med tradisjonell rettsdogmatikk, ein må drive med rettspolitikk for å vere skikkeleg menneskerettsforskar. Og det er eg altså usamd i. Vi driv ikkje med religion her på fakultetet. Vi skal drive med rettsvitskap, også kritisk rettsvitskap. Eg synest òg at Baillet tek feil og er lettvint når ho legg vekt på at Janmyr skriv på engelsk, og at det i seg sjølv synest å vere ein kvalitetsmarkør. Dette er reinspikka hersketeknikk.

På generelt grunnlag er eg altså samd med fleirtalet i at ein ikkje utan vidare kan prioritere éitt bestemt forskingsperspektiv på menneskerettane. Forsking på EMK må tvillaust tilfredsstille krava i utlysinga. Samstundes kan ein stille spørsmål ved om Ruis forsking primært er menneskerettsleg eller norsk straffeprosess. I dag må vi

kunne seie at delar av EMK er ein integrert del av norsk straffeprosess. Bruk av EMK for å kartlegge til dømes forbodet mot dobbeltstraff i norsk rett vil etter mitt syn naturleg vere eit straffeprosessuelt arbeid heller enn «internasjonale menneskerettar». EMK er norsk lov på lik line med straffeprosesslova og forvaltningslovgivinga, og konvensjonen må naturlegvis vere ein del av rettsdogmatiske studiar i straffeprosess. Døme på dette frå fakultetet er doktoravhandlinga til Ørnulf Øyen. For meg synest det som om tyngda i arbeida til Rui går på å studere norsk straffeprosess og verknaden av særleg EMK, og ikkje «internasjonale menneskerettar» i seg sjølv.

Dette gjer at eg er usikker på konklusjonen til fleirtalet trass i at Rui tvillaust har breiare rettsvitskapleg kompetanse enn Janmyr. Ruis forskingsprofil går rett inn i den alt solide forskingsprofilen fakultetet har i straffeprosess. Janmyr tilfører fakultetet kompetanse på internasjonale menneskerettar i ei breiare og meir reinskoren tyding. Rui vil klårt nok vere ein solid tilvekst til fakultetet. Men om vi ser saka frå eit forskingspolitisk perspektiv, og det kan eg vel gjere som forskargruppeleiar, så vil Rui tilføre oss ein forskingskompetanse på eit fagområde som vi alt har god dekning på, medan Janmyr vil tilføre oss ein forskingskompetanse som vi langt på veg manglar og som vi treng (Terje Einarsen dekker noko av Janmyrs fagfelt, men er snevrare retta mot flyktningrett). Og på grunnlag av det eg har sagt ovanfor så kan ein spørje om ikkje Janmyrs forskingsprofil treff betre på fagspesifiseringa til utlysinga.

Vi kan ikkje på nokon måte klandre vurderingskomiteen for ikkje å ha gått inn i desse drøftingane om forskingsprofil, for det er ikkje komiteens mandat. Men det er i høgste grad mandatet til fakultetsstyret å gjere forskingspoliitske vurderingar og prioriteringar. Dette, og det at det er dissens i vurderingskomiteen, tilseier etter mitt syn at fakultetsstyret bør ta særskilt stilling til dei spørsmåla eg har nemnt ovanfor og som dissensen går på.

Eg kan leggje til at det neppe er fyrste eller siste gong denne problemstillinga dukkar opp ved fagspesifiserte utlysingar. Også dette tilseier at fakultetsstyret ta aktivt stilling til desse spørsmåla.

No må eg gå for å amme. Barnet skrik.

Eirik

Vedlegg 5. sak 103/13

Universitetet i Bergen

Det juridiske fakultet

Universitetet i Bergen (UiB) er eit internasjonalt anerkjent forskingsuniversitet med over 14 000 studentar og vel 3500 tilsette ved seks fakultet. Vi held til midt i hjartet av Bergen og har røter tilbake til grunnlegginga av Bergens Museum i 1825. Det viktigaste bidraget vårt til samfunnet er framifrå grunnforsking og utdanning med ei stor fagleg breidd.

Førsteamanuensis i rettsvitskap - menneskerettar

Ved Det juridiske fakultet er det ledig 1 stilling som førsteamanuensis i rettsvitskap med krav om særleg kompetanse innan menneskerettar.

Det juridiske fakultet har 23 professorar, 6 professor II, 21 førsteamanuensar, 1 førsteamanuens II, 27 stipendiatar/universitetslektorar, 2 forskarar, 6 postdoktorar og 27 teknisk-administrativt tilsette i faste og mellombels stillingar. Fakultetet har om lag 2000 studentar. Av desse er om lag 100 innreisande utvekslingsstudentar.

Ved fakultetet vert det undervist til graden master i rettsvitskap og ph.d-graden.
Nærare opplysningar om fakultetet går fram av heimesida som har vevadresse: http://www.uib.no/jur.
Undervisningsspråket er til vanleg norsk. Det blir kravd at den som vert tilsett kan undervise på norsk eller eit anna skandinavisk språk innan to år etter tilsetjinga.

For å verta tilsett må søkjaren ha mastergrad i rettsvitskap eller tilsvarande juridisk utdanning og norsk doktorgrad i rettsvitskap eller tilsvarande rettsvitskapleg kompetanse. Søkjarar må dokumentere generell rettsvitskapleg kompetanse. Minst eit arbeid må gje ei djuptgåande analyse med grunnlag i norske rettskjelder, eller som frå folkerettslege eller andre internasjonale rettskjelder kastar lys over spørsmål av betydning for norsk rett.

Det vil og bli lagt vekt på personlege eigenskapar. Søkjarane må ha gode samarbeidseigenskapar og evne til å bidra til oppbygging av eit godt fagmiljø. I søknaden skal søkjaren gjere greie for sine mål for forskingsaktiviteten og for si deltaking i forskingsverksemda ved fakultetet.

Ein sakkunnig komité skal vurdera søkjarane sine kvalifikasjonar. Hovudvekta vil bli lagt på vurderinga av dei innleverte vitskaplege arbeida. Det vil vidare bli lagt stor vekt på om søkjaren har generell kompetanse innanfor fag som inngår i fakultetet sitt masterstudium.

Det vil dessutan bli lagt vekt på pedagogiske kvalifikasjonar, erfaring med undervisning som byggjer på problembasert læring, erfaring frå popularisering/formidling, relevant praksis, fagpolitisk og administrativt arbeid. Den som vert tilsett, vil få medansvar for undervisninga, og då særleg på masterstudiet i rettsvitskap ved Det juridiske fakultet i Bergen, og for den vidare utviklinga av studiet på denne studieordninga. Søkjaren skal difor i eige vedlegg gjere greie for problemstillingar og utfordringar knytte til utviklinga av masterstudiet og knytte det opp mot planane sine for forskingsaktiviteten. I same vedlegg skal søkjaren gjere greie for eigen kompetanse i høve til å fylle undervisningsplikta innan obligatoriske emne, og eventuelt innan spesialemne på denne studieordninga. Vi syner elles til dei generelle reglane ved universitetet om at innanfor si normale arbeidsplikt og faglege kompetanse kan den som vert tilsett også verta pålagt undervisning, rettleiing og eksamensarbeid utanfor den organisasjonseininga stillinga er knytt til.

Den som vert tilsett må ha pedagogisk basisutdanning, men søkjarar som ikkje fyller dette kravet kan ved tilsetjinga få tilbod om opplæring og må dokumentere at utdanninga er fullført innan eit år etter dato for tilsetjing. Fristen er to år for den som ved tilsetjinga ikkje meistrar eit skandinavidk språk.

Normalt vil nærare 50% av arbeidstida vera sett av til forsking og forskingsrelatert verksemd, og nærare 50% av arbeidstida til undervisning og undervisningsrelatert verksemd (m.a rettleiing og eksamen) og resten til administrativ verksemd.

Den som vert tilsett, må vera villig til å engasjera seg i utviklingsarbeidet innan sitt eige fag og for universitetet som heilskap.

Løn etter lønssteg 72-77 (kode 1011/LR24), i lønsregulativet til staten. Frå bruttoløna vert det trekt pliktig innskot til Statnes Pensjonskasse.

Universitetet i Bergen nyttar «meroffentlighet» ved tilsetjing i vetskaplege stillingar. Opplysningar om søkjaren kan bli gjort offentlege sjølv om søkjaren har oppmoda om ikkje å bli ført på søkjarlista. Dersom oppmodinga ikkje blir teken til følgje, skal søkjaren varslast om dette.

Den statlege arbeidsstyrken skal i størst mogleg grad spegle mangfaldet i befolkninga. Det er difor eit personalpolitisk mål å få ei balansert alders- og kjønnsamansetjing og rekruttere personar med innvandrarbakgrunn. Personar med innvandrarbakgrunn vert oppmoda om å søkje stillinga.
Dei som vert tilsett må rette seg etter dei retningslinene som til kvar tid gjeld for stillinga.
Utfyllande opplysningar om stillinga kan ein få ved å vende seg til dekan Asbjørn Strandbakken, e-post: asbjorn.strandbakken@jur.uib.no

Søkjarar må oppgje dei arbeida eller delar av arbeida som det skal leggjast særleg vekt på ved vurderinga. Desse bør ikkje vere fleire enn 10.

Søknad og CV skal sendast elektronisk via link til denne sida «Søk denne stilling» til Universitetet i Bergen.

Kopier av vitnemål og attestar, vitskaplege arbeid og ei liste over desse (i alt 3 eks/sortert i 3 like bunkar) skal sendast til Universitetet i Bergen, Det juridiske fakultet, Postboks 7806, 5020 Bergen innan søknadsfristen. Dei vitskaplege arbeidene og vitnemål må vera på eit skandinavisk språk eller engelsk. Vitskaplege arbeid på andre språk kan godkjennast etter særskild søknad innan søknadsfristen. Oversettingar av vitnemål og vitskaplege arbeid må sendast fakultetet innan søknadsfristen.

Innleverte vitskaplege arbeid blir ikkje returnert med mindre søkjaren ber om dette i søknaden.
Søknaden må dessutan innehalde namn og kontaktopplysningar til referanse som kan stadfeste korleis søkjaren fungerar i undervisningssammenheng.

Det kan bli nytta intervju i tilsettingsprosessen, og det kan vera aktuelt å nytta prøveforelesing.
Det blir elles vist til rettleiing for søkjarar på vevadresse: https://www.uib.no/jur/om-fakultetet/reglement-og-retningslinjer

Søknaden skal merkast: **2013/6826**

Jobbnorge-ID: 95049, Søknadsfrist: 25.07.2013, Intern ID: 2013/6826

Vedlegg 5. sak 103/13

Det juridiske fakultet

v/seksjonssjef Birgit Falch

Bergen, den 8. desember 2013

Innstilling fra sakkyndig komite – sak 13/6826-EVA

Det vises til brev av 28. august 2013, der Det juridiske fakultet nedsatte en komite til å vurdere søkerne til en stilling som førsteamanuensis med særlig kompetanse innen menneskerettigheter.

Vedlagt følger en innstilling fra komiteens flertall, som består av medlemmene Feldtmann og Øyen. Medlemmet Bailliet har skrevet en dissens, som et vedlegg til innstillingen. Vedlegget sendes direkte til fakultetet.

En pdf.-fil av både flertallets innstilling og vedlegget er i dag oversendt digitalt til seksjonssjef Birgit Falch.

Komiteen anser med dette arbeidet som avsluttet.

På vegne av komiteen

Ørnulf Øyen

leder

Universitetet i Bergen
Det juridiske fakultet
Magnus Lagabøtes plass 1
5010 Bergen

Bedømmelse av søkere til en stilling som førsteamanuensis i rettsvitenskap ved Det juridiske fakultet, Universitetet i Bergen

1. Innledning

Det juridiske fakultet, Universitetet i Bergen utlyste med søknadsfrist den 25. juli 2013 en stilling som førsteamanuensis i rettsvitenskap med krav om særlig kompetanse innen menneskerettigheter.

Tre personer søkte stillingen. De er, i alfabetisk rekkefølge:

Ingvill Helland
Maja Janmyr
Jon Petter Rui

Ved brev datert 28. august s.å. ble en komite bestående av førsteamanuensis Ørnulf Øyen (leder), professor Cecilia M. Bailliet og lektor Birgit Feldtmann oppnevnt for å vurdere søkerne. Sammen med oppnevningsbrevet mottok komiteen utlysningsteksten med stillingsomtale, søknadene med vedlegg, «Midlertidige regler for tilsetting i vitenskapelige mellomstillinger» fra Regelsamlingen til Universitetet i Bergen, forskrift om ansettelse og opprykk i undervisningsstillinger av 9. april 2006, jf. lov av 1. april 2005 om universiteter og høyskoler § 6-3 (6), og «Veiledning for den sakkyndige komité ved bedømmelse av søkere til stilling som førsteamanuensis ved Det juridiske fakultet, UiB», vedtatt av styret ved Det juridiske fakultet 23. mars 2010 (heretter omtalt som *Veiledningen*).

Av eget tiltak har komiteen til orientering innhentet «Bedømmelse av søkere til stilling som førsteamanuensis i rettsvitenskap ved Det juridiske fakultet, Universitetet i Bergen» datert 14. juni 2012, der Jon Petter Rui var en av søkerne, «Bedømmelse av søkere til stilling som førsteamanuensis i rettsvitenskap ved Det juridiske fakultet, Universitetet i Bergen» datert 2. mai 2013, der Maja Janmyr var en av søkerne, og gradsbedømmelsen av Ph.D.-avhandlingen til Maja Janmyr datert 2. november 2012 og av Ph.D.-avhandlingen til Ingvill Helland datert 3. oktober 2012.

Den 1. oktober oversendte fakultetet til orientering en innstilling datert 30. september 2013 avgitt til Det juridiske fakultet, Universitetet i Tromsø, fra en sakkyndig komite som bedømte søkerne til et utlyst professorat. Jon Petter Rui er en av søkerne.

Komiteen er et stykke på vei delt i synet på kriteriene for bedømmelsen og vurderingen av søkernes kvalifikasjoner, og er delt i synet på hvordan søkerne må rangeres. I punkt 2. til 4. vil flertallet, som består av medlemmene Feldtmann og Øyen (heretter flertallet), gi uttrykk for sitt syn på kriteriene for bedømmelsen, sin vurdering av søkernes kvalifikasjoner og sitt syn på hvordan søkerne må rangeres. Medlemmet Bailliet vil i et særskilt vedlegg til innstillingen redegjøre for sitt syn på kriteriene for bedømmelsen, sin vurdering av søkernes kvalifikasjoner og sitt syn på hvordan søkerne må rangeres.

2. Generelt om kriteriene for bedømmelsen

2.1 Innledning

Det fremgår av utlysningsteksten at søkerne må ha mastergrad i rettsvitenskap eller tilsvarende juridisk utdanning og norsk doktorgrad i rettsvitenskap eller tilsvarende rettsvitenskapelig kompetanse. Søkerne må dokumentere generell rettsvitenskapelig kompetanse. Minst ett arbeid må gi en dyptgående analyse med grunnlag i norske rettskilder, eller «som frå folkerettslege eller andre internasjonale rettskjelder kastar lys over spørsmål av betydning for norsk rett». I tillegg er stillingen rettet inn mot et bestemt rettsområde ved at det oppstilles «krav om særleg kompetanse innan menneskerettar».

Utover dette uttales det bl.a. i utlysingsteksten:

«Det vil og bli lagt vekt på personlege eigenskapar. Søkjarane må ha gode samarbeidseigenskapar og evne til å bidra til oppbygging av eit godt fagmiljø. I søknaden skal søkjaren gjera greie for sine mål for forskingsaktiviteten og for sin deltaking i forskingsverksemda ved fakultetet.

[...] Hovudvekta vil bli lagt på vurderinga av dei innleverte vitskaplege arbeida. Det vil vidare bli lagt stor vekt på om søkjaren har generell kompetanse innafor fag som inngår i fakultetet sitt masterstudium.

Det vil dessutan bli lagt vekt på pedagogiske kvalifikasjonar, erfaring med undervisning som byggjer på problembasert læring, erfaring frå popularisering/formidling, relevant praksis, fagpolitisk og administrativt arbeid. Den som vert tilsett, vil få medansvar for undervisninga, og då særleg på masterstudiet ved Det juridiske fakultet i Bergen, og for den vidare utviklinga av studiet på denne studieordninga. Søkjaren skal difor i eige vedlegg gjere greie for problemstillingar og utfordringar knytte til utviklinga av masterstudiet og knytte det opp mot planane sine for forskingsaktiviteten. I same vedlegg skal søkjaren gjere greie for eigen kompetanse i høve til å fylle undervisningsplikta innan obligatoriske emne, og eventuelt innan spesialemne på denne studieordninga.

Den som vert tilset må ha pedagogisk basisutdanning, men søkjarar som ikkje fyller dette kravet kan ved tilsetjinga få tilbod om opplæring og må dokumentere at utdanninga er fullført innan eit år etter dato for tilsetjing.»

I oppnevningsbrevet er det uttalt at komiteen i sin innstilling må uttale seg om søkernes pedagogiske kvalifikasjoner i tillegg til det som fremgår av *Veiledningen.*

2.2 Nærmere om kriteriene for bedømmelsen

Utlysningsteksten fremhever at «hovedvekta» skal legges på vurderingen av de innleverte vitenskapelige arbeidene. I *Veiledningen* punkt 3 heter det at «hovedvekten skal legges på vitenskapelige kvalifikasjoner som et ubetinget krav». Videre heter det i punkt 3 at ved «rangeringen av søkere som står tilnærmet likt med hensyn til vitenskapelig virksomhet, blir de øvrige kvalifikasjoner utslagsgivende».

Det fremgår uttrykkelig av *Veiledningen* punkt 3 at praktisk-pedagogisk kompetanse kan være utslagsgivende ved rangering av søkere som står tilnærmet likt med hensyn til vitenskapelig kompetanse. Praktisk-pedagogisk kompetanse kan imidlertid ikke tillegges større vekt enn søkernes generelle kompetanse innenfor fag som inngår i fakultetets masterstudium. I følge utlysningsteksten skal det legges «stor vekt på» om søkerne har en slik generell kompetanse, mens det skal «bli lagt vekt på» pedagogiske kvalifikasjoner, erfaring med undervisning som bygger på problembasert læring, erfaring fra popularisering/formidling, relevant praksis og fagpolitisk og administrativt arbeid.

Den generelle kompetansen innenfor fag som inngår i fakultetets masterstudium viser hvor bred faglig undervisningskompetanse en søker har. Kompetansen må avgjøres ut fra en søkers utdannelse, rettsvitenskapelige produksjon, undervisningserfaring og yrkeserfaring utenfor akademia.

Ifølge utlysningsteksten må den som blir tilsatt ha pedagogisk basisutdanning. Søkere som ikke fyller dette kravet ved tilsetting vil ifølge utlysingsteksten (og *Veiledningen*) få tilbud om opplæring. Manglende dokumentasjon av pedagogisk basisutdanning vil derfor ikke medføre at ellers kvalifiserte søkere ikke anses kvalifisert.

Flertallet oppfatter utlysningsteksten slik at en søker, for å anses kvalifisert, også må oppfylle kravene om «gode samarbeidseigenskaper og evne til å bidra til oppbygging av eit godt fagmiljø», om at det skal redegjøres for egne mål for forskningsaktiviteten og for egen deltagelse i forskningsvirksomheten ved fakultetet, og om at det skal redegjøres for egne kvalifikasjoner og planer for undervisning på masterstudiet ved fakultetet og knytte disse opp mot egne planer for forskingsaktiviteten. Flertallet tar derfor særskilt stilling til om søkerne oppfyller disse kravene.

Søkernes samarbeidsegenskaper må i utgangspunktet vurderes på bakgrunn av opplysningene i søknaden om fagansvar, undervisningssamarbeid, forskningssamarbeid og nettverk. Det er flertallets oppfatning at en komite normalt ikke har oppfordring til å foreta en særskilt undersøkelse og evaluering utover dette. Videre kan flertallet ikke se at en komite har grunnlag for å foreta en særskilt undersøkelse og evaluering av søkernes evne til å bidra til oppbygging av et godt fagmiljø. Vurderingen må i utgangspunktet bygge på opplysninger i

søknaden med vedlegg, som vil kunne si noe om søkerens samarbeidsegenskaper, og det bidrag søkeren vil kunne antas å yte i kraft av den faglige kompetansen søkeren har, og som komiteen vurderer. Flertallet legger til grunn at den kvalifikasjonsvurderingen som foretas nedenfor, i tilstrekkelig grad omtaler det som i en bedømmelse kan sies om søkerens evne til å bidra til oppbygging av et godt fagmiljø.

I utlysningsteksten er det ikke vist til reglene om kjønnskvotering i Personalreglementet for vitenskapelige stillinger. Det legges derfor til grunn at kjønnsbalansen i den aktuelle stillingskategorien er slik at regelverket om kvotering ikke kommer til anvendelse.

2.3 Nærmere om fagavgrensningen i utlysingen

I utlysningsteksten er stillingen angitt som en «stilling som førsteamanuensis i rettsvitskap med krav om særleg kompetanse innan menneskerettar». Avgrensningen medfører at det må klarlegges hva som ligger i begrepet «menneskerettar», hvor omfattende kompetansen innen dette fagområdet må være for at det skal dreie seg om en «særleg kompetanse» og hvilken vekt kompetanse også innen andre fagområder kan tillegges.

Etter flertallets vurdering kan fagavgrensningen «menneskerettar» ikke forstås så snevert at den kun dekker rent dogmatisk folkerettslig kompetanse om de materielle menneskerettighetene. Også gjennomføringen av menneskerettighetene i nasjonal rett og samspillet mellom nasjonal rett og menneskerettighetene må anses dekket av fagavgrensningen. Dernest kan fagavgrensningen ikke utelukkende sies å dekke rent rettsdogmatisk kompetanse. Også tilnærminger med klare empiriske og rettspolitiske innslag må anses omfattet. Som en tredje presisering mener flertallet det er naturlig å forstå fagavgrensningen slik at den også dekker kompetanse om hvem som kan være pliktsubjekter etter menneskerettighetene og om hvor langt det folkerettslige ansvaret rekker for ulike pliktsubjekter i ulike situasjoner.

I utlysningsteksten er det ikke oppstilt noen begrensning når det gjelder hvilke menneskerettigheter eller kategorier av menneskerettigheter kompetansen kan omfatte, eller gitt nærmere retningslinjer om at kompetanse innen visse områder eller om visse problemstillinger skal tillegges særlig vekt. Bakgrunnen for utlysningen er fakultetsstyrets sak nr. 45/13. Det fremgår av vedtaket punkt 1 og 2.2 sammenholdt med redegjørelsen til styret (særlig punkt 3) at begrunnelsen for utlysningen er et ønske om å styrke undervisningen i faget Rettsstat og menneskerettigheter. Det menneskerettslige fokuset i dette faget er i det alt vesentlige rettet mot Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK). Ønsket om å styrke undervisningen i dette faget er verken presisert i utlysningsteksten eller nevnt i oppnevningsbrevet til komiteen, noe som iallfall gjør det høyst usikkert om begrunnelsen for utlysningen er ment å være direkte retningsgivende i forbindelse med tilsettingen. Flertallet mener derfor at rettsvitenskapelig kompetanse i de menneskerettslige emner som er sentrale i faget Rettsstat og menneskerettigheter ikke kan tillegges større vekt enn kompetanse innen andre menneskerettslige emner. I utgangspunktet må ulike typer rettsvitenskapelig

kompetanse innen fagområdet menneskerettigheter anses likeverdig. Flertallet vil så langt det er nødvendig utdype sitt syn på dette spørsmålet i punkt 3.5.

Når det gjelder kriteriet «særleg kompetanse», må det forstås såpass snevert at det kreves at en søker må være kompetent som førsteamanuensis på grunnlag av arbeider innen «menneskerettar». En slik tolkning av utlysningsteksten er naturlig i lys av den relativt vide forståelsen av fagavgrensningen «menneskerettar» som er lagt til grunn ovenfor. Det må derfor kreves at en søker er faglig kompetent som førsteamanuensis på bakgrunn av arbeider der menneskerettighetene utgjør en gjennomgående og/eller vesentlig del av fremstillingen.

I relasjon til søkere som er faglig kompetente som førsteamanuensis på bakgrunn av arbeider innen «menneskerettar», oppstår spørsmålet om eventuelle ytterligere arbeider innen andre fagområder kan eller skal vektlegges i den samlede bedømmelsen av vedkommendes kvalifikasjoner. Etter flertallets vurdering kan utlysningsteksten ikke tolkes slik at en skal tillegge slike «ytterligere arbeider» liten vekt. Generelt sett er det positivt med en viss faglig bredde i produksjonen. En viss faglig bredde i produksjonen kreves for å bli professor, og det bør derfor ikke stimuleres til en svært ensidig vitenskapelig produksjon. Hovedvekten ved bedømmelsen av de rettsvitenskapelige kvalifikasjoner må imidlertid legges på arbeider innen menneskerettigheter. En søkeres rettsvitenskapelige kompetanse innen andre fagområder vil primært ha interesse i en situasjon der flere søkeres rettsvitenskapelige kompetanse innen fagområdet menneskerettigheter er likeverdig eller tilnærmet likeverdig.

3. Vurdering av søkerne

3.1 Generelt

Veiledningen legger i punkt 4 opp til at det først skal gis en alminnelig omtale av hver søker, der det tas stilling til om vedkommende er kvalifisert for stillingen. Deretter skal det gis en etterfølgende «mer grundig omtale av hver av de 3-5 best kvalifiserte søkernes vitenskapelige arbeider». Ettersom det bare er tre søkere til stillingen, foretar flertallet en samlet vurdering av den enkelte søkers kvalifikasjoner uten en slik inndeling.

Flertallet vil i punkt 3.2 til 3.4 vurdere kompetansen til hver av de tre søkerne. I punkt 3.5 vil det foretas en rangering av søkerne.

Flertallet vil ved gjennomgangen av søkernes arbeider vurdere og uttale seg om arbeidets bidrag til søkernes kompetanse. Flertallet understreker at det i denne sammenheng er spørsmål om bidrag til søkerens *rettsvitenskapelige* kompetanse. Arbeid som ikke yter bidrag til søkerens rettsvitenskapelige kompetanse, vil imidlertid kunne ha betydning på annen måte, for eksempel som uttrykk for søkerens evne og vilje til formidling. Slike arbeider vil, i likhet med andre relevante forhold, inngå i den samlede kompetansevurdering flertallet har foretatt av den enkelte søker, uavhengig av om arbeidene nevnes særskilt i så henseende.

3.2 *Ingvill Helland*

Ingvill Helland (født 1977) ble cand.jur. ved Universitetet i Bergen i 2004, Master of Law ved Ernst-Moritz-Arndt-Universität i Greifswald i 2006 og Ph.D. ved Universitetet i Bergen i 2012. I tillegg har hun dokumentert eksamener i ulike juridiske emner fra Universitetet i Utrecht samt kurs/tester i tysk og fransk.

Helland har arbeidet ved Det juridiske fakultet, Universitetet i Bergen siden 2005 – som universitetslektor fra 2005 til 2007, stipendiat fra 2008 til 2012, forsker i 2012 og postdoktor fra 2012. Videre var hun vit.ass. samme sted fra desember 2003 til juli 2004. Utover dette har hun bl.a. arbeidet i fire måneder som trainee ved Den europeiske menneskerettsdomstol (i 2007).

*****

Søkeren har vedlagt sju akademiske arbeider til bedømmelse. Disse synes å utgjøre hennes samlede produksjon. Arbeidene er forfattet på henholdsvis norsk, tysk og engelsk. Ett arbeid er en monografi. På fem av det innleverte arbeidene er søkeren eneforfatter, mens to arbeider er forfattet sammen med Sören Koch. Av den vedlagte medforfattererklæringen fremgår det at arbeidene er et ledd i et større felles prosjekt om nordisk og tysk metodelære og at de vedlagte arbeider, på tross av en viss arbeidsdeling, i sin helhet må anses som resultatet av en felles innsats. Flertallet har ingen bemerkninger til dette og antar at begge arbeider kan bidra til forfatternes individuelle merittering.

Rulings of the European Court of Human Rights as a Legal Argument, Bergen 2012, 554 sider inkl. registre.

Søkerens hovedarbeid er monografien *Rulings of the European Court of Human Rights as a Legal Argument*, som er identisk med den avhandlingen hun forsvarte for graden Ph.D. Arbeidet er inndelt i 10 kapitler, fordelt på fire deler. I kapittel 1 gir forfatteren en nyttig beskrivelse av det økte behovet for nasjonal gjennomføring av rettighetene i Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK), har en god analytisk begrepsavklaring og gir en god presentasjon av utfordringene ved rettskomparasjon. Problemstillingene i avhandlingen blir imidlertid presentert noe abstrakt ved at det i begrenset grad avklares hvilke mer underliggende problemstillinger som skal tas opp. Forfatteren har heller ikke en grundig drøfting av hvordan en rettskomparasjon av denne karakter kan tenkes lagt opp, og av hvordan komparasjonen bør legges opp i avhandlingen, noe som er en klar svakhet.

Kapittel 2 og 3 (del I) er relativt korte kapitler. Det kan reises spørsmål om kapittel 2 (som er meget kort) kunne vært utelatt (eller intergretet i kapitel 3) og om også deler av kapittel 3 med fordel kunne vært utelatt. I kapitlel 2 og 3 går forfatteren ikke i dybden på sentrale temaer for avhandlingen, og de temaer som tas opp har en noe uklar funksjon i avhandlingen.

Kapittel 4 (del II) er knyttet til behandlingen av den overordnede problemstillingen forfatteren analyserer – om statene har plikt til å følge opp EMDs avgjørelser. Verken i kapittel 1 eller 4 klarlegges det dog på en tilstrekkelig måte hvilken rettslig realitet en mulig «plikt» har, hvilket er en sental mangel. En konsekvens av den manglende konkretiseringen og presiseringen av hva den eventuelle underliggende realiteten i en «plikt» innebærer, er at forfatteren bruker en vesentlig del av kapittel 4 til å drøfte og klarlegge omkringliggende temaer.

Den komparative analysen foretas i kapittel 5 til 10 (del III og IV), som samlet er på ca 370 sider. Kapittel 5 gir en kort opptakt til del III, mens problemstillinger og struktur presenteres nærmere i kapittel 6. Deretter foretar forfatteren en omfattende gjennomgang av tysk rett i kapittel 7 og av norsk rett i kapittel 8. Forfatteren foretar først og fremst sin komparasjon i kapittel 9. Den valgte struktur kan gi anledning til kritikk: den «länderbericht-baserte», tilnærmingen medfører en del utfordringer, bl.a. i forhold til krysshenvisninger og gjentakelser, som ikke er løst optimalt. Fremstillingen fremtrer her som «tungt» for leseren. Flertallet anerkjenner dog, at den valgte tilnærming er en anerkjent fremgangsmåte for komparative arbeider.

Til tross for de her skisserte kritikkpunkter ser flertallet flere gode observasjoner og analyser i kapittel 7 og 8, og noterer at forfatteren viser god oversikt over norsk rett og – for en norsk jurist – meget god innsikt i tysk rett. Fremstillingen går imidlertid kun i begrenset grad i dybden i tilknytning til de problemstillingene som tas opp. Dette kan til en hvis grad forventes i komparative arbeider, da mye av den vitenskapelige verdi ligger i selve komparasjonen, men i det forliggende arbeidet ville det vært ønskelig med en mer dyptgående analyse av noen utvalgte sentrale temaer. Dessuten ville det vært hensiktsmessig å utdype den avsluttende komparasjonen i kapitel 9, således at avhandlingen i mindre grad fremstå som oppsummering av noen hovedtrekk.

I kapittel 10 avsluttes avhandlingen med overordnede analyser og perspektiver på en god måte. Kapitlet inneholder interessante analyser og komparasjoner i tilknytning til overordnede temaer. Fremstillingen er innholdsmessig godt gjennomarbeidet.

Samlet sett fremstå avhandlingen til tider som omstendelig og gir anledning til en rekke kritiske overveielser. På den annen side tar arbeidet opp et sentralt emne og inneholder også flere gode analyser og komparasjoner. Samlet sett er det flertallets oppfatning at arbeidet gir et klart bidrag til søkerens kompetanse, herunder innen faget menneskerettigheter.

Does and should Norwegian law accept contra legem interpretations of Act of Parliament?, artikkel antatt til publisering i Retfærd, 28 sider.

Artikkelutkastet drøfter i hvilken grad norsk rettskildelære åpner for å tolke en lovtekst i strid med eller på tvers av det som språklig sett er en naturlig forståelse av ordlyden. Spørsmålet er med andre ord i hvilken grad de øvrige rettskildene prinsipielt sett kan gir grunnlag for å

oppstille en regel som går på tvers av lovens ordlyd. Temaet er sentralt og viktig, men forfatterens lykkes kun delvis med å realisere det potensiale temaet har innenfor rammen av en artikkel med begrenset lengde. Forfatteren går ved noen sentrale emner kun i begrenset grad i dybden, mens fremstillingen andre steder er unødvendig omfattende.

Samlet sett gir arbeidet et visst bidrag til søkerens generelle kompetanse. Fremstillingen berører kun i liten grad menneskerettslige problemstillinger. Arbeidet bidrar derfor ikke nevneverdig til søkerens kompetanse innen menneskerettigheter.

Grunnlovstekstens betydning for forfatningens rekkevidde – norske særtrekk i en komparativ kontekst, utkast til artikkel som skal revideres og publiseres i en antologi, 41 sider.

Arbeidet tar opp grunnlovstekstens betydning som rettskilde i Norge og Tyskland. Temaet ses i et historisk, kulturelt og dogmatisk lys, og komparasjonen skjer løpende i tilknytning til de ulike temaer og problemstillinger som drøftes. Utkastet er veldisponert og godt skrevet. Fremstillingen er grundig og analytisk, og forfatteren tar opp interessante problemstillinger og perspektiver.

Arbeidet gir et bidrag til søkerens generelle kompetanse. Fremstillingen berører i liten grad menneskerettslige problemstillinger. Arbeidet bidrar derfor ikke nevneverdig til søkerens kompetanse innen menneskerettigheter.

Legal culture as a framework for the implimentation of human rights, en «forstudie» til et post-doc prosjekt, som er blitt utarbeidet som grunnlag for diskusjon på en workshop, 31 sider.

Arbeidet, som kan betegnes som et slags «working paper», som i denne form ikke er påtenkt til publikasjon, diskuterer konseptet «legal culture» (rettskultur) som en ramme for implementeringen av menneskerettigheter. Forfatteren fokuserer på implementering i «dualistic states», dvs. stater, hvor det kreves en implementering før reguleringer i internasjonal rett kan påberopes nasjonalt; forfatteren antar at et sentral element i forhold effekten av implementeringen er rettskultur («legal curture»). Arbeidet behandler under punkt 2 definisjonen av konseptet «legal culture» og søkeren identifiserer institusjonelle og intellektuelle elementer som sentrale deler av rettskultur. Disse elementer blir i del 3 nærmere behandlet og illustrert ved eksempler fra Norge, Tyskland og Tanzania.

Arbeidet bærer i sakens natur preg av å være et «working paper», men er velskrevet og inneholder noen interessante og relevante overveielser. Arbeidet gir et bidrag til søkerens kompetanse innenfor fagområdet menneskerettigheter.

Boganmeldelse: Kathrin Mellech; Die Rezeption der EMRK sowie die Urteile des EGMR in der Französischen und deutschen Rechtssprechung, Bokanmeldelse antatt til publisering i Archiv des Völkerrechts (5 sider).

Arbeidet er en bokanmeldelse av Kathrin Mellechs bok, som behandler spørgsmålet om hvordan EMK's reguleringer og avgjørelser fra EMD anvendes i fransk og tysk rettspraksis. Søkeren redegjør, delvis kritisk, for tilnærmingen og innholdet i Mellechs arbeid og fremhever også bokens styrker. Bokanmeldelsen kan ikke betraktes som et egentlig vitenskapelig arbeid og bidrar derfor ikke i sig selv til søkerens vitenskapelige kompetanse, men illustrerer søkerens øvrige faglige aktiviteter.

Methodische Grundlagen der Entscheidungsfindung im Norwegischen Recht, artikel under publicering i ZEuP 3/2013, s. 585-618 (medforfatter Sören Koch).

Artikkelen er et solid arbeid, som har til formål at gi utenlandske (dvs. ikke-norske) jurister en introduksjon til norsk juridisk metode, særlig innenfor privatretten. Perspektivet i artikkelen er en analyse av det norske rettssystem fra en tysk synsvinkel. Artikkelen behandler en rekke sentrale emner, så som for eksempel rettens «byggestein», prinsipper for rettsanvendelse, rettslige argumenter og forskjellige rettskilder. Artikkelen er informativ og velskreven og begrenser seg *ikke* kun til et deskriptivt perspektiv, ikke minst på grund av at analysen av det norske rettssystem skjer i lys av det tyske. Artikkelen berører kun i ytterst begrenset omfang aspekter av internasjonal rett/menneskerettigheter (under punkt V.7. behandles kort internasjonal rett, inklusive menneskerettigheter og utenlandsk rett som rettskilde i norsk rett). Artikkelen bidrar til søkerens generelle kompetanse, men bidrar ikke til nevneverdig kompetanse innenfor menneskerettigheter.

Norwegian and German legal argumentation compared: Similarities and differences, their reasons and consequences (medforfatter Sören Koch); utkast til et bidrag til den planlagte antologi «*Contributions to the understanding of Norwegian and German legal argumentation*» (arbeidstittel), hvor søkeren sammen med Sören Koch er redaktører, 56 sider.

Arbeidet behandler overordnet spørsmålet om rettslig argumentasjon («*legal argumentation*») i det norske og tyske rettssystem. Forfatterne fokuserer på fire sentrale forskjeller ved den rettslige argumentasjon i Norge og Tyskland: ordlydens betydning, forarbeidernes rolle, betydningen av «*case law*» og endelig «*policy considerations*». Forskjellene blir deretter belyst på bakgrunn av forskjellige rettskulturelle aspekter.

Utkastet er velskrevet og inneholder en rekke interessante og relevante analyser, for eksempel i utkastets punkt 2, hvor der avklares forskjellige konsepter i den norske og tyske kontekst, så som konseptet «*rettsregel*»/ «*legal rule*» og «*sources of law*»/ «*Rechtsquelle*»/ «*rettskildefaktor*». Også punkt 3, hvor de ovenfor nevnte fire forskjeller og deres bakgrunn blir behandlet, inneholder gode analyser. Utkastet avsluttes med noen konklusjoner og overveielser vedrørende rettsharmonisering og spørsmålet om en harmonisering av rettslig metode («*legal method*»).

Utkastet tar delvis opp spørsmål som søkeren også har berørt i andre arbeider (for eksempel i «*Methodische Grundlagen der Entscheidungsfindung im Norwegischen Recht*»). Utkastet er dog et selvstendig arbeid og bidrar derfor til søkerens generelle kompetanse. Det berører ikke i nevneverdig omfang egentlige menneskerettslige spørsmål og bidrar derfor ikke til kompetansen innenfor menneskerettigheter.

Arbeidet *Rulings of the European Court of Human Rights as a Legal Argument* medfører i seg selv at søkeren er faglig kvalifisert til en stilling som førsteamanuensis, og at det fagspesifikke kravet om særlig kompetanse innen menneskerettigheter er oppfylt. De øvrige arbeidene styrker i en viss utstrekning søkerens generelle rettsvitenskapelige kompetanse, men i begrenset grad kompetansen innen menneskerettigheter.

*****

Helland har ikke dokumentert at hun har gjennomført pedagogisk basisutdanning. Flertallet legger til grunn at hun i tilfelle ansettelse vil gjennomføre den nødvendige utdannelse. Det følger av gjennomgangen i punkt 2.2 at mangelen på pedagogisk basisutdanning ikke virker inn på vurderingen av om hun er kvalifisert for stillingen.

Når det gjelder undervisningserfaring, er det i søknaden redegjort for en omfattende undervisningserfaring fra Det juridiske fakultet, Universitetet i Bergen, særlig på første og tredje studieår. Særskilt nevnes det at søkeren har undervist i faget Rettsstat og menneskerettigheter i årene 2006 til 2011. Ut fra tidligere undervisningserfaring, utdannelse og vitenskapelig produksjon er hun faglig sett godt kvalifisert som underviser og sensor i flere av de obligatoriske fagene på masterstudiet og i flere av de valgfag som tilbys, og som veileder for masterstudenter. Hennes generelle undervisningskompetanse på masterstudiet må anses som relativt bred. Ut fra den erfaringen søkeren har som underviser og den tillit hun er vist i undervisningssammenheng legger flertallet til grunn at hun iallfall har normalt gode pedagogiske evner som underviser.

I søknaden redegjør søkeren for sine forskningsplaner. Mer overordnet fremheves det at hun tar sikte på fortsatt forskning med fokus på nasjonal gjennomføring av menneskerettighetene, i kombinasjon med forskning innen statsrett, juridisk metode og komparativ rett, og bl.a. med fokus på hvordan rettskulturelle forskjeller spiller inn. Forskningsplanene innebærer internasjonalt samarbeid. Planene fremstår som realistiske, er av en slik karakter at de kan integreres i undervisningen på masterstudiet og tilfredsstiller kravene i utlysningen.

Søkeren redegjør i et særskilt vedlegg for sine undervisningsplaner i tilfelle ansettelse. Søkeren opplyser bl.a. at hun først og fremst tenker seg å undervise i fagene Rettsstat og menneskerettigheter, Juridisk metode, og Rettshistorie og komparativ rett. Redegjørelsen tilfredsstiller kravene i utlysningen.

Etter flertallets vurdering oppfyller søkeren utlysningens krav om gode samarbeidsevner, evne til å bidra til oppbygging av et godt fagmiljø og deltagelse i forskningsvirksomheten ved fakultetet, jf. merknadene om dette i punkt 2.2.

Søkeren er kvalifisert for den utlyste stillingen.

3.3 Maja Janmyr

Maja Janmyr (født 1984) ble master i rettsvitenskap ved Örebro Universitet i 2008 og Ph.D. ved Universitetet i Bergen i 2012.

Janmyr har arbeidet ved Det juridiske fakultet, Universitetet i Bergen fra 2008 – som stipendiat fra 2008 til 2012 og som forsker fra 2012. I studietiden frem til 2008 hadde hun ulike stillinger og verv, bl.a. som vit.ass. ved Försvarshögskolan i Stockholm, koordinator i Swedish Refugee Aid og praktikant i Røde Kors. I stipendiatperioden har hun vært gjesteforsker ved institusjoner i Sverige og Uganda.

*****

Maja Janmyr har vedlagt fem arbeider til bedømmelse. Disse synes å utgjøre hennes samlede produksjon. Hoveddelen av arbeidene er skrevet på engelsk, men ett arbeid er skrevet på svensk. Ett av arbeidene er en monografi. De øvrige er artikler og utkast til artikler.

Protecting Civilians in Refugee Camps: Unable and Unwilling States, UNHCR and International Responsibility, bokmanus antatt til publisering hos forlaget Martinus Nijhoff Publishers/Brill, 397 sider inkl. registre.

Arbeidet er et bokmanus basert på søkerens Ph.D.-avhandling. Det består at åtte kapitler, fordelt på seks deler. I arbeidet klarlegges den faktiske situasjonen i flyktningeleirer, både i leirer forfatteren har besøkt og mer generelt. Avhandlingen er imidlertid først og fremst rettsdogmatisk. Dens to hovedproblemstillinger er i hvilken grad FNs høgkommissær for flytninger (UNHCR) er et folkerettslig pliktsubjekt, og i hvilken grad hhv. vertsstaten og UNHCR er folkerettslig ansvarlige for handlinger og unnlatelser som rammer personer bosatt i en flyktningleir, herunder for brudd på menneskerettighetene. Forfatteren kommer også inn på en rekke underliggende problemstillinger, som dels er av alminnelig folkerettslig karakter og dels omhandler de materielle menneskerettigheter.

I kapittel 1 gir forfatteren en historisk oversikt, en beskrivelse av den faktiske situasjonen og en beskrivelse av hovedproblemstillingene i avhandlingen.

Kapittel 2 tar opp de metodiske problemstillingene og utfordringene som er aktuelle i avhandlingen, både de juridiske og samfunnsvitenskapelige. Samlet sett er metodekapitlet meget grundig når det gjelder beskrivelsen og analysen av rettskildebildet og de metodiske utfordringene som foreligger rent juridisk, de metodiske utfordringene som oppstår empirisk,

og behovet for og nytten av empiri. Forfatteren kunne imidlertid med fordel gått noe grundigere inn på hva som utgjør eller kan utgjøre et tilstrekkelig rettsgrunnlag i folkeretten, og på hvilken måte den «soft-law» som gjennomgås punkt 2.4.6 kan være relevant når et rettsgrunnlag skal etableres. Temaene er viktige all den stund en sentral underliggende problemstilling i kapittel 4 til 7 er om et tilstrekkelig rettsgrunnlag kan etableres, og fremstillingen der trekker i betydelig grad inn «soft law».

I kapittel 3 klarlegger forfatteren enkelte sentrale overordnede begreper/temaer. Forfatteren går grundig inn på disse temaene, og viser god oversikt over rettskildene og de faktiske utfordringer. Hun kunne imidlertid med fordel forklart noe bedre hvilken funksjon fremstillingen i punkt 3.2, 3.3 og 3.6 har i avhandlingen og hvilket rettsgrunnlag som klarlegges i punkt 3.5.

I kapittel 4 klarlegger forfatteren det folkerettslige ansvaret til vertsstaten. Først klarlegges staters ansvar i sin alminnelighet. Deretter drøftes ulike rettsgrunnlag for at en stat kan være ansvarsfri ut fra konkrete omstendigheter. Fremstillingen bygger på et bredt kildegrunnlag. Dogmatisk sett kunne imidlertid forfatteren med fordel vært noe mer presis i sin systematikk og i enkelte av sine problemformuleringer og mer dyptpløyende i en enkelte drøftinger. Bl.a. skilles det i punkt 4.3 til 4.6 ikke klart nok mellom hvem et ansvarssubjekt svarer for som sådant og rekkevidden av et ansvarssubjekts positive materielle plikter. Videre skilles det i punkt 4.7.1 og 4.7.2 ikke klart nok mellom (1) hvor langt en negativ eller positiv plikt rekker i sin alminnelighet, herunder i hvilken grad konteksten har betydning ved klarleggingen av rekkevidden av et forbud eller et påbud, og (2) i hvilken grad det gjelder unntak fra en plikt i bestemte situasjoner. I tillegg er det ikke helt klart hva som rettslig sett er problemstillingen i punkt 4.7.3 og hvilket rettsgrunnlag som er rammen for drøftingen.

Hovedproblemstillingen i kapittel 5 er om UNHCR er et pliktsubjekt i folkeretten, og eventuelt i relasjon til hvilke folkerettslige regler den er et pliktsubjekt. Problemstillingen er meget sentral i avhandlingen, og konklusjonene danner grunnlaget for fremstillingen i kapittel 6 og 7. Kapittel 5 har en god struktur og forfatteren har en god presisjon i problemformuleringene. Forfatteren bygger også på et omfattende kildetilfang og har en god dybde i drøftingene. Enkelte svakheter rettsdogmatisk sett er det imidlertid undervis. Blant annet mangler det i punkt 5.2.2, som er et sentralt punkt, både en sammenfatning av drøftingen og en konklusjon. Konklusjonen kommer forutsetningsvis i første setning i punkt 5.3.1.

Kapittel 6, der ansvaret til UNHCR klarlegges nærmere, har jevnt over en god og klar disposisjon. Videre har forfatteren stort sett presise problemformuleringer, grundige og presise drøftinger og klare oppsummeringer og konklusjoner. Avslutningsvis i punkt 6.7 tar forfatteren opp temaet delt ansvar (shared responsibility). I sin behandling av temaet kunne forfatteren med fordel problematisert og klargjort konseptet noe mer på et generelt plan innledningsvis. Enkelte typetilfeller drøftes, uten en god klargjøring av hva som kjennetegner disse og hvorfor kun disse drøftes.

Ansvaret for og til samarbeidspartnerne til UNHCR klarlegges i kapittel 7. Forfatteren tar både opp de interne delegasjonsreglene i UNCHR, de avtalevilkår som benyttes og folkerettslige ansvarsspørsmål. Innledningsvis kunne forfatteren med fordel ha klargjort perspektivet og problemstillingene bedre. Strukturen er også noe uheldig i punkt 7.4 og 7.5. I punkt 7.4 har forfatteren en omfattende gjennomgang av de avtalevilkårene som normalt benyttes, uten først å klarlegge i hvilken grad avtalevilkårene er relevante for det folkerettslige ansvaret. Fremstillingen i punkt 7.5 tyder på at avtalens innhold ikke er særlig interessant.

Avslutningsvis i kapittel 8 har forfatteren en sammenfatning. Sammenfatningen er god og perspektivrik.

Avhandlingen flere sterke sider. Den belyser sentrale og viktige folkerettslige og menneskerettslige problemstillinger, som i begrenset grad har vært analysert tidligere i relasjon til flyktningleirer. Videre anvender forfatteren et betydelig kildetilfang, både når det gjelder rettskilder og kilder som avklarer den faktiske situasjonen. Forfatteren veksler også på en god måte mellom det faktiske, det rettsdogmatiske og det rettspolitiske. De rettsdogmatiske temaene forfatteren tar opp befinner seg i forskningsfronten i folkeretten, og hun utfordrer denne med metodisk dristighet. Videre gir forfatteren et betydelig faktisk bidrag til virkelighetsforståelsen gjennom sine empiriske undersøkelser og analyser av et omfattende kildemateriale. På den annen side er det rettsdogmatisk sett enkelte klare svakheter ved fremstillingen, særlig når det gjelder problemformuleringer, presisjon rundt hva som skal til for å etablere et rettsgrunnlag i folkeretten, klarhet rundt hvilket rettsgrunnlag som drøftes i tilknytning til en problemstilling og det å ha klare konklusjoner. Særlig mot fremstillingen i kapittel 4 og 7 kan det rettes innvendinger. Til tross for disse innvendingene dreier det seg samlet sett om et meget solid arbeid, som yter et vesentlig bidrag til søkerens generelle kompetanse. Siden menneskerettighetene er en integrert og sentral del av fremstillingen, yter arbeidet også et vesentlig bidrag til kompetansen i menneskerettigheter

Revisiting the Civilian and Humaniterian Character of Refugee Camps, artikkel som skal publiseres i boken: D. Cantor and J.F. Durieux, *Refuge from Inhumanity: Enriching Refugee protection through recourse to international humanitarian law*, Nijhoff Publishers/Brill, 19 sider.

Arbeidet drøfter hvordan flyktningleirer skal klassifiseres folkerettslig, ut fra den humanitære folkerett og flyktningretten. Forfatteren viser bl.a. at termene «civilian» og «combatants» i flyktningretten ikke samsvarer med tolkningen av disse termene i den humanitære folkerett. Et sentralt poeng hos forfatteren er at selv om «the presence of combatants or armed elements may jeopardize civilian and humanitarian character of refugee camps, it may not necessarily alter the camp´s civilian status from the perspective of international humanitarian law». Arbeidet har en god disposisjon og presise problemformuleringer. Problemstillingene analyseres på en grundig måte dogmatisk sett. Fremstillingen, særlig i punkt 3.1.2 og 3.2

overlapper imidlertid delvis med det ovennevnte bokmanuset, særlig med punkt 3.5. Arbeidet gir likevel et visst bidrag til søkerens kompetanse, herunder i menneskerettigheter.

Militarizing Displaced Persons: The cure Cannot be Worse than the Disease, utkast til artikkel, 54 sider.

Arbeidet tar opp den årelange praksisen i Uganda for tvangsmessig rekruttering av internt fordrevne personer til de lokale militser, herunder rekrutteringen av barn. Perspektivet er både faktisk og rettslig. Rent faktisk klarlegges både økonomiske, sosiale og rettssikkerhetsmessige konsekvenser for den rekrutterte, den rekruttertes familie og personer i leirene for internt fordrevne. Forfattere ser også på mangelen på overordnet kontroll fra nasjonale myndigheter og internasjonale organisasjoner. Rettslig sett drøftes både nasjonal rett i Uganda, mer allmenn folkerett og en rekke menneskerettigheter. Fremstillingen er veldisponert og bygger på et omfattende kildetilfang, både når det gjelder rettslige og faktiske kilder. Behandlingen av de ulike problemstillingene er gjennomgående grundig og analytisk god. Forfatteren kunne imidlertid med fordel ha strammet noe inn på omtalen av ugandisk rett og av de økonomiske og sosiale forholdene innad i militsen. Videre kunne forfatteren med fordel i noe større grad problematisert metodisk spørsmål når det gjelder klarleggingen av faktum. Arbeidet overlapper i begrenset grad med det ovennevnte bokmanuset, ved at fremstillingen går mer i dybden, både rettslig og faktisk. Samlet sett gir arbeidet både et bidrag til søkerens generelle kompetanse og til hennes kompetanse i menneskerettigheter.

Spaces of legal Ambiguity: Refugee Camps and Humanitarian Power, manuskript presentert på et seminar ved Chr. Michelsens Institutt i september 2013, som i 2014 skal trykkes i antologien *Mobilitis: Immobilitis*, 12 sider.

Arbeidet tar opp situasjonen til personer bosatt i en flyktningleir. Et hovedsynspunkt rent faktisk er at personer bosatt i en leir ofte er undergitt frihetsinnskrenkninger som er vilkårlige og diskriminerende, både når det gjelder bevegelsesfrihet, kulturell frihet og politisk frihet. Et hovedsynspunkt rettslig er at beboernes situasjon ofte er av en slik karakter de må sies å være frihetsberøvet iht. FN-konvensjonen fra 1966 om sosiale og politiske rettigheter (SP) art. 9 nr. 1. Arbeidet overlapper delvis med det ovennevnte bokmanuset – det er særlig punkt 4 og 5 som gir perspektiver utover fremstillingen i bokmanuset. I punkt 4 trekker forfatteren inn flere rettskilder i klarleggingen av om det foreligger en frihetsberøvelse iht. SP art. 9 nr. 1, men rettsdogmatisk sett går forfatteren ikke i dybden på en presis måte. Også forfatterens mer prinsipielle betraktninger blir dermed noe svakt underbygd. Samlet sett må arbeidet sies å gi et visst bidrag til forfatterens kompetanse, herunder i menneskerettigheter.

Rätten till självbestämmande – folkerättens kronjuvel eller luftslott?, artikkel publisert i Replikk nr. 34 (2012) side 14 til 21.

Arbeidet tar opp *et folks rett til selvbestemmelse* iht. folkeretten – rettsinstituttets opprinnelse, innhold i dag og relevans i dagens verden. Artikkelen er kort og går ikke i dybden rettsdogmatisk, men den er velskrevet og forfatteren har interessante refleksjoner rundt temaet. Arbeidet gir et visst bidrag til forfatterens kompetanse i generell folkerett.

Arbeidet *Protecting Civilians in Refugee Camps* medfører i seg selv at søkeren er faglig kvalifisert til en stilling som førsteamanuensis. De øvrige arbeidene styrker i en viss utstrekning søkerens kompetanse. Samlet sett er søkeren faglig sett godt kvalifisert for en stilling som førsteamanuensis.

Når det gjelder det fagspesifikke kravet om «særleg kompetanse innan menneskerettar», er menneskerettigheter et vesentlig og gjennomgående tema i arbeidet *Protecting Civilians in Refugee Camps*. Arbeidet må i seg selv sies å tilfredsstille det fagspesifikke kravet. Som det fremgår ovenfor, styrker de fleste av de øvrige arbeidene kompetansen i menneskerettigheter.

*****

Janmyr opplyser i søknaden at hun ikke har gjennomført pedagogisk basisutdanning, og uttaler at hun vil gjennomføre slik utdanning i tilfelle tilsetting. Det følger av gjennomgangen i punkt 2.2 at mangel på pedagogisk basisutdanning ikke innvirker på vurderingen av om hun er kvalifisert for stillingen.

Når det gjelder undervisningserfaring, er det i søknaden redegjort for denne. Erfaringen er først og fremst fra Det juridiske fakultet, Universitetet i Bergen. Søkeren var fra studieåret 2008/2009 til 2010/2011 storgruppeleder i faget Rettsstat og menneskerettigheter og veiledet i perioden 2009 til 2012 fem masterstudenter. I tillegg har hun vært sensor i to valgfag og holdt foredrag på forskerskolen. Ut fra tidligere undervisningserfaring, utdannelse og vitenskapelig produksjon er hun faglig sett godt kvalifisert som underviser og sensor i faget Rettsstat og menneskerettigheter og i flere av de valgfag som tilbys, og som veileder av masterstudenter. Hennes utdannelse, vitenskapelige produksjon og tidligere undervisningserfaring medfører imidlertid at hennes mer generelle undervisningskompetanse i de fag som tilbys på masterstudiet er noe smal faglig sett. Ut fra den erfaringen søkeren har som underviser og den tillit hun er vist i undervisningssammenheng legger komiteen til grunn at hun iallfall har pedagogiske evner som underviser innenfor det normale.

I søknaden redegjør søkeren for sine forskningsplaner. Mer overordnet fremheves det at hun tar sikte på å være aktiv «i en rad forskningsprosjekt». Konkret redegjør hun for fire prosjekter, som særlig innebærer forskning rundt materielle menneskerettigheter og den faktiske gjennomføringen av disse. Prosjektene er dels tverrfaglige og dels internasjonale, og innebærer derfor et utstrakt forskningssamarbeid både nasjonalt og internasjonalt. Mer langsiktig fremhever søkeren at hun ønsker å bidra til oppbyggingen av et forskningsmiljø rundt temaet internasjonale organisasjoners ansvar. Planene fremstår som realistiske i lys av søkerens tidligere forskning og hennes omfattende forskningsnettverk, er av en slik karakter at de i noen grad kan integreres i undervisningen på masterstudiet og tilfredsstiller kravene i utlysningen.

Søkeren redegjør i et særskilt vedlegg for sine undervisningsplaner i tilfelle ansettelse. Søkeren opplyser at hun først og fremst tenker seg å undervise i de obligatoriske fagene Rettsstat og menneskerettigheter og Norske og internasjonale rettslige institusjoner, i ulike valgfag innen fagområdene folkerett og/eller menneskerettigheter og på forskerskolen. Videre tenker hun seg å veilede master- og Ph.D.-studenter. Et mål på sikt er også å opprette et valgfag i flyktning- og asylrett. Redegjørelsen tilfredsstiller kravene i utlysningen.

Etter komiteens vurdering oppfyller søkeren utlysningens krav om gode samarbeidsevner, evne til å bidra til oppbygging av et godt fagmiljø og deltagelse i forskningsvirksomheten ved fakultetet, jf. merknadene om dette i punkt 2.2. Gjennom sin forskning, organisering av forskningskonferanser og sine kontakter i inn og utland har hun i praksis vist gode evner til dette.

Søkeren er kvalifisert for den utlyste stillingen.

3.4 Jon Petter Rui

Jon Petter Rui (født 1975) ble cand. jur. ved Universitetet i Tromsø i 2001 og Ph.D. samme sted i 2008. I tillegg har han bl.a. fransk grunnemne fra Universitetet i Tromsø.

Rui arbeidet ved Det juridiske fakultet, Universitetet i Tromsø fra 2003 til 2013 – som amanuensis fra 2003 til 2004, stipendiat fra 2004 til 2007, førsteamanuensis fra 2007 til 2010 og postdoktor fra 2010 til august 2013. Han har videre arbeidserfaring som advokatfullmektig fra 2001 til 2003, juridisk rådgiver i forsvaret i 2006 og konstituert lagdommer i Hålogaland lagmannsrett fra 2009 til 2010 og i Gulating lagmannsrett fra august 2013. Når det gjelder verv, har han bl.a. vært medlem av Kontrollutvalget for kommunikasjonskontroll siden 2009, av redaksjonen i Tidsskrift for Strafferett siden 2005, av redaksjonen i Lov og Rett siden 2011 og av styret for Jusskursvirksomheten i Tromsø siden 2004.

*****

Rui har vedlagt ti arbeider til bedømmelse. Disse utgjør i antall kun en del av hans samlede produksjon. Hoveddelen av de vedlagte arbeidene er forfattet på norsk, men ett er skrevet på engelsk . To av arbeidene er monografier, mens de øvrige er artikler.

Forbudet mot gjentatt straffeforfølgning, Universitetsforlaget 2009, 560 sider inkl. registre.

Søkerens hovedarbeid er boken *Forbudet mot gjentatt straffeforfølgning*, som bygger på hans Ph.D.-avhandling. I boken behandles flere ulike forbud mot gjentatt straffeforfølgning. Perspektivet er dels hhv. folkerettslig og EU-rettslig ved at rekkevidden av EMK tilleggsprotokoll 7 art. 4 klarlegges i kapittel 5, 9, 11, 15 og 17, mens rekkevidden av CISA art. 54 klarlegges i kapittel 6, 8, 12, 14 og 18. Dels er perspektivet norsk straffeprosess og forvaltningsrett, ved at forbudene mot gjentatt straffeforfølgning i norsk rett etter straffeprosessloven § 51, straffeloven § 12a, jf. CISA art. 54, og menneskerettsloven § 2 og §

3, jf. EMK tilleggsprotokoll 7 art. 4, klarlegges ut fra nasjonale og internasjonale rettskilder. Menneskerettighetene behandles med andre ord både i et folkerettslig perspektiv og som en del av det nasjonale rettskildebildet, og utgjør en gjennomgående og vesentlig del av fremstillingen. Behandlingen av straffeloven § 12a og CISA art. 54 utgjør en relativt beskjeden del av den samlede fremstillingen.

Boken er delt inn i sju hoveddeler. Første del avgrenser og presiserer temaet for fremstillingen og presenterer det aktuelle regelverket. Deretter drøftes metodespørsmål (herunder når det gjelder tolkningen av EMK), før det gis en historisk oversikt og en oversikt over fremmed rett. Til slutt drøftes de rettspolitiske hensyn som gjør seg gjeldende. Forfatteren har en bred tilnærming når det gjelder fremmed rett og en grundig klarlegging av de rettspolitiske hensyn som gjør seg gjeldende, og tar på en god måte med seg det komparative og det rettspolitiske perspektivet videre i bokens seks siste deler. Den historiske gjennomgangen er derimot relativt knapp og bygger på et noe smalt kildegrunnlag.

Bokens del II til VI er avgrenset etter tema. De fem temaene er hvilke avgjørelser som har sperrende kvalitet, hvilke avgjørelser som har sperrende effekt, når det kan sies å foreligge en ny forfølgning, når den nye forfølgningen kan sies å angå «samme forhold» og hvilke krav som stilles til subjektiv identitet mellom partene i de to forfølgningene. Avgrensningen etter tema/problemstilling fremstår som hensiktsmessig, ikke minst fordi systematikken både letter sammenligningen mellom regelsettene og integreringen av de internasjonale kildene ved klarleggingen av norsk rett. Rettsdogmatisk sett er fremstillingen gjennomgående grundig, presis og gjennomarbeidet, og bygger på et omfattende kildegrunnlag. Forfatteren har også hele tiden et kritisk og selvstendig forhold til rettskildene og rettstilstanden.

I del VII har forfatteren en særskilt behandling av forbudet mot gjentatt strafforfølgning i norsk forvaltningsrett. Fremstillingen er dels en kort repetisjon og systematisering av synspunkter fra del II til VI, og dels en kritisk drøfting av forslag fremsatt av sanksjonsutvalget (NOU 2003:15).

Samlet sett er det tale om et godt gjennomarbeidet og grundig arbeid, og drøftingene av de emner som tas opp, inklusive de sentrale menneskerettslige aspekter, er gjennomgående overbevisende. Arbeidet gir et vesentlig bidrag til søkerens generelle kompetanse. Det gir videre et vesentlig bidrag til søkerens kompetanse i menneskerettigheter.

Hvitvasking: Fenomenet, regelverket, nye strategier, Universitetsforlaget 2012, 533 sider inkl. registre.

I boken *Hvitvasking* behandles temaet hvitvasking i et dogmatisk, rettspolitisk og internasjonalt perspektiv. Forfatteren gir i del I først en oversikt over bokens hovedtema og struktur. Deretter har forfatteren en grundig gjennomgang av hva hvitvasking er, omfanget av hvitvasking, av hvordan hvitvasking skjer, internasjonale tiltak mot hvitvasking mv. Gjennomgangen er dels formidlende og dels analyserende, og gir leseren en solid faktisk bakgrunn før de mer konkrete juridiske spørsmålene og praktiske utfordringene behandles.

I del II foretar forfatteren en dogmatisk og kritisk analyse av straffebudene mot heleri og hvitvasking i straffeloven 1902 § 317 og § 318, og en analyse av straffebudene mot heleri og hvitvasking i straffeloven 2005. Analysene holder gjennomgående et godt rettsvitenskapelig nivå, med klar systematikk, klare problemstillinger, et omfattende kildetilfang og balanserte analyser. Både hensynene bak straffebudene og mer allmenne strafferettslige prinsipper trekkes inn. Forfatteren stiller seg flere steder kritisk til standpunkter inntatt i forarbeider, rettspraksis og juridisk teori, ofte på en overbevisende måte. På enkelte punkter kunne forfatteren imidlertid med fordel vært noe mer nyansert. Er det for eksempel treffende når forfatteren (på side 118) sier at gjerningsmannen straffes dobbelt for krenkelsen av samme rettsgode, eller kan synsvinkelen gjentatt krenkelse av rettsgodet være mer nærliggende, og er det treffende når forfatteren (på side 135 til 137) sier at en fingerer en overtredelse av primærstraffebudet? Det er også grunn til å reise spørsmål ved om forfatteren har grunnlag for å si at behovet for en enklere kriminalitetsbekjempelse er det mest sentrale hensynet bak de aktuelle straffebestemmelsene (side 114 til 115, jf. bl.a. side 206 til 208). Selv om enkelte innvendighetene kan rettes mot fremstillingen i del II, dreier det seg om er et solid strafferettslig arbeid.

I del III har forfatteren en grundig gjennomgang av reglene i hvitvaskingsloven, med særlig vekt på hvem som er pliktsubjekter etter loven og rekkevidden av de pliktene som loven pålegger. Fremstillingen er dogmatisk sett grundig, herunder ved at forfatteren trekker inn det tredje hvitvaskingsdirektivet og i betydelig grad rettskilder fra andre europeiske land. Videre har forfatteren en kritisk tilnærming, og påviser på en overbevisende måte flere svakheter ved utformingen av loven. I denne delen av boken oppstår det enkelte menneskerettslige problemstilling som forfatteren tar opp, særlig i tilknytning til mistenktes vern mot selvinkriminering, retten til fortrolighet med egen advokat og behandling av personopplysninger, men de menneskerettslige problemstillingene er ikke en sentral del av fremstillingen. Også de menneskerettslige problemstillingene behandles på en grundig måte.

I del IV drøfter forfatteren hva som kan og bør gjøres for mer effektivt å kunne inndra utbytte fra straffbare handlinger. Forfatteren drøfter både strafferettslige og sivilrettslige virkemidler og organisatoriske virkemidler. I drøftingen av hvilke rettslige virkemidler som kan og bør vurderes trekker forfatteren veksler på lovgivning i andre land, ikke minst ordninger med administrativt inndragning. Også i del IV drøfter forfatteren en menneskerettslig problemstilling: i hvilken grad er uskyldspresumsjonen til hinder for å innføre et straffebud som retter seg mot den som eier eller disponerer formue eller inntekter som ikke kan knyttes til lovlige kilder (side 431 til 434). Forfatterens tilnærming er at slike straffebud inkluderer en presumsjon, som kan være problematisk i lys av uskyldspresumsjonen. Det er ikke helt enkelt å følge forfatterens tankegang. Et slikt straffebud verken forutsetter eller oppstiller en faktisk presumsjon, som kan undergrave beviskravet eller muligheten til å forsvare seg, eller oppstiller et straffansvar på objektivt grunnlag. Det som kjennetegner straffebud av denne karakter er at gjerningsbeskrivelsen favner meget vidt fordi den rammer en tilstand eller en

besittelse som erfaringsmessig ofte enten innebærer noe straffverdig eller fører til noe straffverdig.

Samlet sett gir boken et klart bidrag til søkerens generelle kompetanse. Siden menneskerettigheter ikke er et gjennomgående og sentralt tema i boken, gir den bare et bidrag til kompetansen i menneskerettigheter.

The Interlaken, Izmir and Brighton Declarations: Towards a Paradigm Shift in the Strasbourg Court's Interpretation of the European Convention of Human Rights?, Nordic Journal of Human Rights 2013 side 28 til 45.

Artikkelen tar opp flere mer allmenne problemstillinger i tilknytning til EMD. To hovedproblemstillinger trer frem: Restanseproblemet ved EMD og de tre deklarasjonene som virkemidler for å redusere problemet, og hvilke konsekvenser punktene i deklarasjonene om subsidarietsprinsippet og prinsippet om nasjonal skjønnsmargin kan ha fått for EMDs prøvingsintensitet når det gjelder juss, faktum og behovet for å gjøre inngrep i frihetene. Den siste hovedproblemstillingen drøftes særlig i lys av to storkammeravgjørelser fra 2012 som hhv. gjaldt art. 5 nr. 1 og art. 10. De to hovedproblemstillingene ses i sammenheng. Videre drøfter forfatteren bl.a. hvilke mer langsiktige konsekvenser en mulig endret kurs gjennom storkammeravgjørelsene kan få, særlig når det gjelder EMDs prøvingsintensitet. Artikkelen er velskrevet og inneholder interessante analyser og perspektiver. Den gir både et bidrag til søkerens generelle kompetanse og til hans kompetanse i menneskerettigheter.

Komparasjon innen strafferett og -prosess, Tidsskrift for Strafferett 2009 side 434 til 468.

Artikkelen tar opp rettskomparasjon innen strafferett og straffeprosess. Forfatteren drøfter hvilke formål en komparativ analyse kan ha og hvordan en bør gå frem ved en slik analyse. Artikkelen er velskrevet og forfatteren dokumenterer gjennom fremstillingen innsikt i og et reflektert forhold til komparativ metode. Arbeidet gir et bidrag til søkerens generelle kompetanse. I punkt 2.2.3 kommer søkeren inn på hvilken interesse komparasjon kan ha for menneskerettslige spørsmål. Fremstillingen er kort og oversiktsiktspreget, og gir ikke et nevneverdig bidrag til kompetansen i menneskerettigheter.

EMK-retten frem mot 2020, Tidsskrift for Strafferett 2010 side 365 til 383.

Arbeidet tar opp EMK-rettens betydning for norsk rett frem mot 2020. Den første hoveddelen tar opp restanseproblemet ved EMD, og overlapper delvis med artikkelen *The Interlaken, Izmir and Brighton Declarations*. Den andre hoveddelen tar først opp den noe ulike tilnærmingen i Norge, Sverige og Danmark når det gjelder gjennomslagskraften til mer eller mindre usikker EMK-rett. Fremstillingen inneholder interessante perspektiver. Deretter drøfter forfatteren hvordan Høyesterett i årene fremover bør nyansere prinsippet om selvstendig tolkning. Fremstillingen inneholder gode og selvstendige analyser av viktige metodespørsmål som i liten grad har vært problematisert, i juridisk teori og av Høyesterett. Avslutningsvis drøftes det om Høyesterett i større grad bør gå i dialog med EMD i sine

avgjørelser. Samlet sett gir arbeidet både et bidrag til søkerens generelle kompetanse og til hans kompetanse i menneskerettigheter.

Om advokaters taushetsplikt og ransaking og beslag ved advokatkontor, utkast til artikkel sendt til Tidsskrift for Strafferett, 41 sider.

Temaet for artikkelutkastet er advokatrett, straffeprosess og konkurranserett, herunder de krav og skranker EMK art. 8 stiller ved ransaking og beslag hos advokater. Analysene av EMK art. 8 og EMDs praksis er gjennomgående velskrevet og presise, og forfatteren argumenterer med tyngde for at både straffeprosessloven og konkurranseloven må presiseres og suppleres som følge av EMDs praksis. Det strukturmessige i fremstillingen er imidlertid mindre god i punkt 3.2 og 3.3. Forfatteren burde på en klarere måte sondret mellom virkeområdet for særregelen i straffeprosessloven § 204 annet ledd første punktum, og adgangen til å benytte (herunder å videreformidle) slike bevis særregelen hjemler beslag av. I tillegg er drøftingen i punkt 4.2 og 4.3.1 noe unyansert. I punkt 4.2 trekker forfatteren i for liten grad inn regelen om gjennomgang av beslag i § 205 tredje ledd. Verken påtalemyndighetens kompetanse til å beslutte beslag eller kravene til innholdet i en beslutning om beslag kan vurderes løsrevet fra rettssikkerhetsgarantien i § 205 tredje ledd. Drøftingen i punkt 4.3.1 mangler viktige perspektiver. Bl.a. trekker forfatteren ikke i tilstrekelig grad inn sin konklusjon i punkt 4.3.2, jf. punkt 8, der det oppstilles en regel om at det må være en uavhengig observatør til stede, som har særlig kunnskaper om de materielle grensene for advokaters taushetsplikt. Denne observatøren vil i seg selv skape en betydelig kontroll og notoritet rundt det sentrale – at politiet ikke beslaglegger materiale som åpenbart er taushetsbelagt, og at politiet forseiler det som beslaglegges uten å gjennomgå beslaget. Samlet sett har artikkelutkastet en noe ujevn kvalitet. Det gir først og fremst et visst bidrag til søkerens kompetanse i menneskerettigheter.

Om retten til å forholde seg taus og retten til ikke å måtte bidra til egen domfellelse, Tidsskrift for Rettsvitenskap 2009 side 47 til 69.

Artikkelen behandler utvalgte problemstillinger i norsk straffeprosess og forvaltningsrett innenfor problemkomplekset vernet mot selvinkrininering, herunder i lys av de skranker som følger av EMDs praksis i tilknytning til EMK art. 6 nr. 1. Artikkelen tar opp problemstillinger og rettskilder som på det aktuelle tidspunktet i begrenset grad var behandlet i juridisk litteratur. Selv om søkeren drøfter relativt kortfattet og bare tar opp et utvalg av problemstillinger, gir artikkelen både et bidrag til søkerens generelle kompetanse og til hans kompetanse i menneskerettigheter. Som nevnt berører forfatteren også vernet mot selvinkriminering i boken *Hvitvasking*. Den problemstillingen som tas opp i boken er ikke blant de som behandles i artikkelen.

Kriminalomsorgens adgang til å kontrollere innsattes kommunikasjon, artikkel inntatt på side 238 til 252 i boken: Jon Petter Rui (red.), Fra kyst til vidde. Festskrift til Jusshjelpa i Nord-Norge, Gyldendal 2009.

I dette arbeidet drøfter søkeren i hvilken grad kriminalomsorgen har adgang til å kontrollere innsattes kommunikasjon. Først klarlegges det på et generelt plan hvilke krav og skranker

EMK art. 8 setter for slik kontroll. Deretter drøftes hjemlene i straffgjennomføringsloven i lys av kravene og skrankene i art. 8. Artikkelen er velskrevet og gir både et visst bidrag til søkerens generelle kompetanse og til hans kompetanse i menneskerettigheter.

Fra menneskerettsdomstolen, Tidsskrift for Strafferett 2012 side 109 til 133.

I domsanalysen/artikkelen blir storkammersaken *Al-Khawaja and Tahery v. The United Kingdom* gjennomgått og analysert. Hovedtemaet i storkammersaken var om den såkalte hovedbevislæren i tilknytning til tiltaltes rett til krysseksaminasjon utgjør en absolutt skranke for når en tidligere avgitt vitneforklaring kan leses opp, jf. EMK art. 6 nr. 3 bokstav d, jf. nr. 1. Artikkelen er velskrevet og inneholder stort sett grundige og presise analyser. På side 116 til 119 og side 128 til 129 burde imidlertid forfatteren skilt klarere mellom to ulike spørsmål: når utgjør frykt hos et vitne en legitim forfallsgrunn under hovedforhandlingen, og når bortfaller retten til krysseksaminasjon som følge av opptreden fra tiltale eller noen som handler på vegne av ham? Samlet sett gir arbeidet både et bidrag til søkerens generelle kompetanse og til hans kompetanse i menneskerettigheter.

Non Conviction Based Confiscation in the EU: an assessment of art. 5 in the Proposal for a directive of the European Parliament and of the Council on the freezing and confiscation of proceeds of crime in the European Union, ERA Forum. Journal of the Academy of European Law 2012 side 349 til 360.

Artikkelen behandler et direktivforslag om inndragning. Innledningsvis gis det en oversikt over hva sivilrettslig inndragning rettet mot et formuesgode er (i motsetning til inndragning rettet mot en person), og over utbredelsen av og anbefalinger om slike inndragningsregler. Fremstillingen her overlapper noe med boken *Hvitvasking*. Deretter drøfter forfatteren om ulike elementer i forslaget art. 5 er forenlig med de rettigheter som EMK art. 6 oppstiller og om forslaget vil være et effektivt virkemiddel. Hovedvekten er lagt på de menneskerettslige utfordringer. Artikkelen er velskrevet og jevnt over balansert. Samlet sett gir arbeidet både et visst bidrag til søkerens generelle kompetanse og til hans kompetanse i menneskerettigheter.

Arbeidet *Forbudet mot gjentatt straffeforfølgning* medfører i seg selv at søkeren er faglig kvalifisert for en stilling som førsteamanuensis. De øvrige arbeidene dokumenterer en bred faglig orientering og gjør at søkeren faglig sett er meget godt kvalifisert for en slik stilling. I denne forbindelse er det grunn til å nevne at komiteen nedsatt av Det juridiske fakultet, Universitetet i Tromsø (omtalt i punkt 1) uttaler: «Komiteen har ikke funnet professorkompetansen tvilsom.»

Når det gjelder det fagspesifikke kravet om «særleg kompetanse innan menneskerettar», er menneskerettigheter et vesentlig og gjennomgående tema i arbeidet *Forbudet mot gjentatt straffeforfølgning*. Arbeidet må i seg selv sies å tilfredsstille det fagspesifikke kravet. Som det fremgår ovenfor, styrker flere av de øvrige arbeidene søkerens kompetanse innenfor fagområdet menneskerettigheter.

*****

I søknaden opplyser Rui at han ikke har gjennomført pedagogisk basisutdanning. Komiteen legger til grunn at han i tilfelle ansettelse vil gjennomføre den nødvendige utdannelse. Det følger av gjennomgangen av dette vilkåret ovenfor i punkt 2.2 at mangel på pedagogisk basiskompetanse ikke virker inn på vurderingen av om søkeren er kvalifisert for stillingen.

Når det gjelder undervisningserfaring, er det i søknaden og vedlegg til den redegjort for en meget omfattende undervisnings- og sensurerfaring fra Universitetet i Tromsø, herunder når det gjelder utarbeiding av undervisningsopplegg. Søkeren opplyser å ha undervisningserfaring i fagene strafferett, straffeprosess, menneskerettigheter, forvaltningsrett, erstatningsrett, arverett, familierett og juridisk metode. Han opplyser også at han har veiledet fjorten masterstudenter og at han for tiden sammen med en annen person er veiledere for to Ph.D.-studenter. Videre opplyses det at han var faglig ansvarlig for 4. avdeling fra 2003 til 2008 og at han i 2003 mottok undervisningsprisen fra JSU.

Ut fra tidligere undervisningserfaring, utdannelse, arbeidserfaring utenfor akademia og vitenskapelig produksjon er Rui faglig sett meget godt kvalifisert som underviser og sensor i flere av de obligatoriske fagene på masterstudiet og i flere av de valgfag som tilbys, og som veileder. Hans faglige undervisningskompetanse på masterstudiet er bred. Ut fra den erfaringen søkeren har som underviser, den tillit han er vist i undervisningssammenheng og den undervisningsprisen han har mottatt legger komiteen til grunn at han må sies å ha solide pedagogiske evner som underviser.

I søknaden redegjør søkeren for sine forskningsplaner og trekker frem fem hovedpunkter. Planene er konkrete og omfatter bl.a. videre forskning på EMK-retten, både generelt og mer spesielt når det gjelder hvordan EMK-retten påvirker norsk strafferett, straffeprosess, forvaltningsrett og juridisk metode, og forholdet mellom EU-retten og menneskerettighetene. Flere av planene innebærer internasjonalt samarbeid. Planene er omfattende og ambisiøse, men synes ut fra søkerens tidligere omfattende produksjon å være realistiske. Videre er planene av en slik karakter at de kan integreres i undervisningen på masterstudiet. De tilfredsstiller kravene i utlysningen.

Søkeren redegjør også for sine undervisningsplaner i tilfelle ansettelse. Redegjørelsen tilfredsstiller kravene i utlysningen.

Etter komiteens vurdering oppfyller søkeren utlysingens krav om gode samarbeidsevner, evne til å bidra til oppbygging av et godt fagmiljø og deltagelse i forskningsvirksomheten ved fakultetet, jf. merknadene om dette ovenfor i punkt 2.2.

Komiteen nevner til slutt at det er positivt at søkeren gjennom en rekke år har stått for spalten «Fra menneskerettsdomstolen» i Tidsskrift for Strafferett. I lys av det store antallet

avgjørelser EMD treffer, er en slik spalte et meget verdifullt tiltak for å sikre den reelle gjennomføringen av menneskerettighetene i norsk strafferett og straffeprosess.

Søkeren er kvalifisert for den utlyste stillingen.

3.5. Rangering av søkerne

Det følger av fremstillingen i punkt 3.2 til 3.4 at komiteen finner alle søkerne formelt kvalifisert for den utlyste stillingen. Rangeringen av dem vil foretas ut fra de kriteriene som ble klarlagt i punkt 2.2 og 2.3.

Ved rangeringen er det mest sentrale kriteriet den rettsvitenskapelige kompetansen innen fagområdet menneskerettigheter. Hvis den rettsvitenskapelige kompetansen innen dette fagområdet er likeverdig eller tilnærmet likeverdig, må avgjørende vekt legges på andre relevante kriterier. I denne saken er det først og fremst nærliggende å trekke inn søkernes generelle rettsvitenskapelige kompetanse og hvor bred søkernes faglige kompetanse er når det gjelder det å undervise på fakultetets masterstudium.

Flertallet, bestående av medlemmene Feldtmann og Øyen, er kommet til at Jon Petter Rui må innstilles som nr. 1.

Søkeren Rui har størst generell rettsvitenskapelig kompetanse av de tre søkerne. Han har skrevet to monografier og en rekke artikler som gjennomgående holder et høyt rettsvitenskapelig nivå. Det vises til gjennomgangen ovenfor. Som det fremgikk ovenfor har Rui også i kraft av sin utdannelse, undervisningserfaring, arbeidserfaring utenfor akademia og rettsvitenskapelige produksjon den mest omfattende faglige kompetansen når det gjelder det å undervise i ulike fag på masterstudiet. Hvis en ser bort fra vurderingskriteriet rettsvitenskapelig kompetanse innen menneskerettigheter, mener flertallet at ingen av de øvrige relevante vurderingskriteriene kan endre det bildet at Rui samlet sett er den søkeren som best oppfyller de vurderingskriterier som ble klarlagt i punkt 2. Rui må derfor innstilles som nr. 1 hvis hans rettsvitenskapelige kompetanse innen fagområdet menneskerettigheter er tilnærmet likeverdig med de øvrige søkernes.

Når det gjelder den rettsvitenskapelige kompetansen innen fagområdet menneskerettigheter, mener flertallet at det er Maja Janmyr som må vurderes opp mot Rui, se nærmere nedenfor.

Som påpekt i punkt 3.3 mener flertallet at ulike typer rettsvitenskapelig kompetanse innen menneskerettigheter i utgangspunktet må vurderes som likeverdig. Flertallet mener det ikke er grunnlag for å nyansere dette utgangspunktet ved at visse emner, perspektiver eller tilnærminger gis en særlig prioritet. På den ene side kan det argumenteres for at emner, perspektiver og tilnærminger som særlig har interesse for undervisningen på fakultetet bør gis en viss preferanse. Dels er det en generell målsetning at undervisningen skal være forskningsbasert, og dels er begrunnelsen for utlysningen av stillingen et ønske om å styrke undervisningen i faget Rettsstat og menneskerettigheter. Som påpekt i punkt 2.3 er det verken

i utlysningen eller i oppnevningsbrevet gitt tilstrekkelige klare signaler om at utlysningens begrunnelse skal vektlegges, ved at en forskningsprofil som passer med den faglige profilen i faget har prioritet. På den annen side kan det argumenteres for at en forskningsprofil som er mer rendyrket inn mot menneskerettighetene som sådanne, med et globalt fokus, en internasjonal profil og en tverrfaglig tilnærming, bør ha prioritet. Flertallet kan ikke se at det er grunnlag for et slikt syn. En slik prioritering vil harmonere dårlig med begrunnelsen for utlysningen av stillingen, som følge av perspektivet i faget Rettsstat og menneskerettigheter. Årsaken er at den derved indirekte lett vil gi lav prioritet til forskning rundt temaer som er sentrale i dette faget.

Både i hovedarbeidet til Rui og til Janmyr er menneskerettighetene et gjennomgående og vesenlig tema. Videre har begge ytterligere arbeider som styrker kompetansen innen fagområdet menneskerettigheter. Samlet sett mener flertallet at det ikke er vesentlige kvantitative ulikheter i omfanget av de to søkerens rettsvitenskapelige produksjon innen fagområdet menneskerettigheter.

En utfordring ved vurderingen av kompetansen til Rui opp mot kompetansen til Janmyr er at deres menneskerettslige tilnærminger og perspektiver er høyst ulike. Ruis tilnærming er klassisk dogmatisk, og fokuserer på metodiske spørsmål når det gjelder tolkningen av EMK, EMKs betydning for straffeprosessen generelt og EMKs betydningen for norsk straffeprosess og forvaltningsrett spesielt. Arbeidene er gjennomgående grundige og solide, og holder et høyt rettsdogmatisk nivå. Tilnærmingen til Janmyr er på den annen side mer tverrfaglig, ved at empiri i betydelig grad trekkes inn. Videre behandler hun i sin rettsdogmatiske forskning i stor grad mer allmenne folkerettslige temaer og disse temaenes betydning for flyktningretten og menneskerettighetene. Hun går i liten grad inn i mer dyptgående analyser av de materielle menneskerettighetene. Hennes arbeider holder et noe mer ujevnt rettsdogmatisk nivå, men har på den annen side flere andre sterke sider som i stor grad kompenserer for dette, særlig der hun tar opp emner som befinner seg i forskningsfronten i folkeretten, slik at arbeidene fremstår som solide, særlig de to mest omfattende arbeidene. Samlet sett mener flertallet det ikke kan legges til grunn at Janmyr har en høyere rettsvitenskapelig kvalitet på sin forskning innen menneskerettigheter enn det Rui har.

På denne bakgrunn har flertallet kommet til at søkeren Rui må innstilles som nr. 1.

Flertallet er kommet til at Ingvill Helland må innstilles som nr. 3.

Hellands rettsvitenskapelige kompetanse innen fagområdet menneskerettigheter er etter komiteens vurdering mindre omfattende og samlet sett svakere enn kompetansen til hhv. Rui og Janmyr. I forhold til Rui, som også har en mer klassisk dogmatisk tilnærming i sin forskning, er analysene i arbeidene til Helland jevnt over mindre dyptgående og perspektivrike. Videre har arbeidene jevnt over ikke den samme presisjon og stringens i problemformuleringer og drøftinger. I forhold til Jamnyr, som har en noe annen forskerprofil, har Helland i sin forskning ikke en slik dybde og perspektivrikdom som tverrfagligheten i

arbeidene til Janmyr gir. Hun utfordrer heller ikke forskningsfronten i samme grad som Janmyr. For øvrig viser komiteen til omtalen av søkerens rettsvitenskapelige arbeider ovenfor i punkt 3.2 til 3.4.

Verken Hellands generelle rettsvitenskapelige kompetanse, som også innebærer komparativ og metodisk kompetanse, eller hennes kvalifikasjoner for øvrig kan medføre en annen konklusjon enn at hun må innstilles som nr. 3. Det vises generelt sett til omtalen av søkerens øvrige kvalifikasjoner ovenfor i punkt 3.2 til 3.4. Hellands har som nevnt der en noe bredere faglig kompetanse enn Janmyr når det gjelder det å undervise i ulike fag på masterstudiet. Etter komiteens vurdering kan denne noe bredere generelle undervisningskompetanse ikke avhjelpe forskjellen i den rettsvitenskapelige kompetanse innen fagområdet menneskerettigheter.

4. Konklusjon

Flertallet innstiller søkerne til den utlyste stillingen i følgende rekkefølge:

1. Jon Petter Rui
2. Maja Janmyr
3. Ingvill Helland

Bergen/Odense, 6. desember 2013

Ørnulf Øyen

Birgit Feldtmann

Vedlegg: Merknader fra medlemmet Cecilia M. Bailliet

4. Konklusjon

Flertallet innstiller søkerne til den utlyste stillingen i følgende rekkefølge:

1. Jon Petter Rui
2. Maja Janmyr
3. Ingvill Helland

Bergen/Odense, 6. desember 2013

Ørnulf Øyen

Birgit Feldtmann

Vedlegg: Merknader fra medlemmet Cecilia M. Bailliet

Vedlegg S. sak 103/13

UNIVERSITY OF OSLO
FACULTY OF LAW

Professor Cecilia M. Bailliet

University of Oslo
Postbox 6706 St. Olavspl.
0130 Oslo
N-Norway
Visiting address:
Karl Johansgt. 47
Telephone: 47 22850234
Telefax: 47 22850041
Web-adr.: http://www.jus.uio.no/ior/

Dato: December 7, 2013
Your ref.:
Our ref.:

Dissent in the Evaluation of Janmyr and Rui

I hereby deliver my dissent from the majority of the committee's ranking of Jon Petter Rui above Maya Janmyr for the position of Associate Professor in Law- Human Rights. I consider Maya Janmyr to have superior competence in human rights above that of Rui. The mandate of the committee is to select the candidate for the position of associate professor in law with "special competence in human rights".

Below I present my evaluation of Janmyr which confirms the depth and breadth of her research, teaching, and network building within the field of human rights. This is followed by an explanation of the reasons why I consider Rui's research to be of a lesser quality than Janmyr in the area of human rights and thus would rank Janmyr first.

Maja Janmyr

Maja Janmyr received her Phd thesis pursuant to her thesis titled «Protecting Civilians in Refugee Camp: Issues of Responsibility and Lessons from Uganda» (June 2012, published by Martinus Nijhoff/Brill in 2013)

This thesis demonstrates Janmyr's expertise in human rights and international public law. She explains the context of refugee camps and the phenomenon of militarization. She confronts one of the "black holes" in international law- humanitarian camps intended to provide security to displaced civilians result in spaces for human rights abuses, including

violation of freedom of movement, arbitrary killings, forced recruitment, torture, rape, and armed attacks by state and non-state actors. She illuminates how refugees and IDPs continue to experience human rights violations past the original persecution which caused them to flee. The issue of human rights violations of refugees, displaced persons, and migrants is one that often ignored among policy makers and is in dire need of research which explains the importance of pursuing holistic protection strategies thorough all phases of displacement, including within alleged "safe zones" such as camps or reception centers.

Janmyr seeks to define the scope of responsibility of international organizations and NGOs for human rights protection of civilians in refugee and IDP camps. She first assesses accountability by addressing state responsibility of the host state for conduct of both state and non-state actors in accordance with classic public international law theory and opinio juris. The section includes review of relevant exceptions as categorized by the ILC. Her analysis and application to the facts and context is sound. She then moves on to consider shared responsibility of UNHCR as an IO, referring to the concept of effective control to present a hierarchical ladder of responsibility-addressing one of the most problematic issues within human rights law at present. Indeed, the committee which evaluated Janmyr for the Phd degree concluded that her primary contribution was her conclusion that UNHCR (and perhaps the UN) shared responsibility with the host state for human rights violations taking place in the camps (page 2 of the Phd evaluation). I concur that this assessment is important for the human rights community.

Finally, she addresses the issue of UNHCR responsibility for the conduct of its implementing partners (NGOs). She calls for clarification of UNHCR's mandate in relation to provision of physical security, warning that failure to make any change will result in UNHCR running the risk of "simply administering human misery". This is juxtaposed to the hard reality the EU is promoting a return to camps as solutions, that camps have become an industry-providing income to host countries and societies, and that restriction to camps in itself is a violation of freedom of movement; hence the entire regime is unlawful.

She demonstrates an excellent use of sources, including relevant literature, cases, and normative hard and soft law instruments from international public law, human rights law, refugee law, and humanitarian law.

The book is undeniably a solid contribution to literature within human rights, refugee law, and public international law and contributes to recognition of special competence in human rights.

She delivered a paper titled "Revisiting the Civilian and Humanitarian Character of Refugee Camps" (2012)

This paper explains the standards contained in human rights and humanitarian law pertaining to the refugee law reference to "civilian and humanitarian character" of refugee camps. She describes the origins of this concept in UN soft law correlating with historical developments in the field resulting in concern for the security of civilians located in refugee camps, in particular focusing on UNHCR EXCom Conclusions and Operational Guidelines. She then demonstrates that refugee law reference to terms such as combatants and civilians actually do not correlate with the same terminology within international humanitarian law, resulting in confusion. She suggests that while "the presence of combatants or armed elements may jeopardize the civilian and humanitarian character of refugee camps, it may not necessarily alter the camp's civilian status from the perspective of international humanitarian law."

She also submitted a paper presented at a workshop titled "Spaces of Legal Ambiguity: Refugee Camps and Humanitarian Power". She characterizes camps as constituting "legally anomalous spaces" as they are situated in the territory of a host state but are run by other actors. They also function based on the arbitrary and discriminatory restriction of freedom of movement, limited socio-economic, cultural, and political freedoms, as well as arbitrary exercise of power. This renders questionable the conception of camps as protective sites which uphold human rights- indeed pointing to their illegality and illegitimacy as de facto spaces of detention. She criticizes the certification of camps based on their administration by humanitarian organizations and suggests re-characterizing them as migration management tools rather than protection

tools. Further she calls for clarifying the human rights obligations of the humanitarian actors running the camps. I would have liked her to provide concrete draft language within the conclusion. Nevertheless, the article reveals her classic research methodology, as she builds her argument by referring to case law of the European Court of Human Rights, the normative standards within the ICCPR, UDHR, and academic literature.

The fact that she has a solid approach to academic writing is particularly important because she highlights the protection needs of those most vulnerable and criticizes the actors which hold the protection mandate but fail in practice to uphold human rights. She evinces moral dilemmas, but utilizes legal techniques to identify protection gaps and systemic dysfunction- thereby pursuing an approach which underscores the importance of academic works which provide transparency and critical reflection within the field of human rights.

Another paper is titled "Militarizing Displaced Persons in Northern Uganda: The Cure Cannot be Worse than the Disease (2012) This paper discusses the accountability gaps resulting from forced recruitment of internally displaced persons in Uganda by the LRA. Janmyr has an excellent use of sources, including international hard and soft law instruments from human rights, the law of war, and refugee law, news reports, UN documents, NGO publications, academic books and articles, and parliamentary records. She presents a thorough overview of the context in Uganda and the tradition of mobilizing civilians into local militias, abuse of civilians by UPDF soldiers and militias, the lack of oversight by national or international bodies, and the consequence of the state of impunity on the vulnerable population located in camps. In terms of reference to human rights standards, she refers to non-discrimination standards, as well prohibition of cruel, inhuman and degrading treatment, enforced disappearances, abduction and slavery, and the prohibition of recruitment of children.

Her writing has a tendency to be descriptive rather than deeply analytical; in part this may be due to the breadth of materials, cross-disciplinary references, and need to explain the context in the field. Nevertheless, the scope of citations of normative instruments, reports, resolutions, and case law from the Universal, European, African, American

human rights systems, as well as secondary sources underscore her solid command of the human rights field of research. These include the UN Special Rapporteur on Extrajudicial, Summary, or Arbitrary Executions, the UN Human Rights Council, the Un Human Rights Commission, the Inter-American Commission on Human Rights, the African Convention on Human and Peoples Rights, the American Convention on Human Rights, the International Covenant on Civil and Political Rights, the Universal Declaration on Human Rights, the UN Guiding Principles on Internal Displacement, the Convention on the Rights of the Child, ILO Conventions, as well as reports by the World Food Program and Human Rights NGOs, such as Human Rights Watch.

She would have benefitted from additional reference to protection standards from humanitarian law in order to provide a more nuanced analysis in her conclusion, rephrasing the blanket statement: "International Law currently contains no explicit guarantee generally applicable to adults in cases of forcible recruitment by parties to any kind of armed conflict" with a qualification of the protection standards that do exist regarding protection of civilians from the effects of hostilities, as well as standards relating to duress. One drawback is that she calls for a new instrument to address discriminatory conscription practices and the special needs of internally displaced persons, but does not actually provide draft language.

Human rights research articulates recognition of protection of individuals and groups against the arbitrary exercise of power by the state. Janmyr's publications place the consideration of the vulnerability of persons at the center, identifying relevant human rights (both civil and political and socio-economic), and explaining the accountability of states and IOs for violations through sophisticated, thorough discussion of context. To paraphrase Judge Francoise Tulkens of the European Court of Human Rights, human rights analysis requires the evaluation of context in order to impart justice; as abstract, technical analysis is not conducive to human rights protection.

Janmyr's writing style is engaging and dynamic. She evinces genuine interest and concern for the vulnerable status of internally displaced persons trapped within camps and deprived of mechanisms for remedy of violations endured by state and non-state actors. A poignant part of the

paper is her description of the lack of penalties in rape cases, resulting in return of the offending soldier to the same camp and the provision of monetary compensation to the family resulting in incentives for sale of daughters to militia. Janmyr presents the context so that the reader can understand the impact of human rights accountability gaps in practice.

Her additional publications are smaller pieces oriented towards general dissemination within the society at large, these include Rätten til självestämmande: folkrättens kronjuvel eller luftslott? (Replikk 2012), Flytningleierer gir inntrykk av å være trygge havner, men er ofte åsted for grove overgrep. Hvem bærer ansvaret? (Kronikk 2012), and Urovekkende utvikling i Uganda (Bistandsaktuelt 2010). These articles are well written and demonstrate Janmyr's talent at explaining contemporary dilemmas addressing state, non-state actors, and IO responsibility for human rights violations and security crises, in particular within the context of internal conflicts involving autonomy/resistance movements.

Janmyr been awarded various scholarships and research fellowships, affirming her quality as a researcher. Of particular merit, Janmyr's books and papers are published in English, her thesis is published by the international editorial Brill, and hence her work will reach the international human rights academic community.

In addition, she has teaching experience in human rights (including JUS 135 Rettstat og menneskerettigheter, where she received positive feedback from the students and an advisor) and has supervised Masters students writing on human rights, migration, and public international law.

Janmyr appears to demonstrate a good capacity to cooperate with others in order to build up research in the cross fields of human rights, public international law, and refugee law. In particular she is interested in pursuing research on the responsibility of International Organizations for human rights violations- a contemporary dilemma. At present she is participating in a research project led by Jan Paul Brekke at the Institute for Social Research and funded by the Norwegian Research Council titled "Migration to Norway: Flows and Regulations" in which she pursues a human rights analysis to assess forced return of rejected asylum seekers

to Ethiopia. In conjunction with this project she plans to be a visiting researcher at the American University of Cairo, Egypt.

This is of particular interest because the human rights of migrants is a cutting edge topic which is in dire need of new scholarship in Norway, Europe, and the world. Indeed, one of the most important democratic dilemmas Norway faces today is measuring the legitimacy of how its administrative agencies and courts address the situation of asylum seekers- the lack of transparency and accountability within the system indicates high risk of due process violations. Janmyr seeks to articulate the human rights aspects of rejection and return of asylum seekers by the Norwegian state.

She also participated in a project shared by the University of Bergen, the University of Juba (South Sudan), and Makerere University (Uganda) and financed by NORAD. It is titled Military Justice, Human Rights and the Law in Uganda and South Sudan. A Research and Capacity Building Project. She coordinates a project titled "Layers of Law in Palestine" which addresses human rights issues arising from housing demolitions.

Finally, she developed a project (Balancing Political Rights in Precarious Realities: A Socio-Legal Study of Syrian Refugees in Turkey, Lebanon, and Jordan). This project assesses the interface between civil & political rights and refugee law in relation to Syrian refugees, specifically addressing the freedoms of assembly, association, expression (Arts. 19-22, ICCPR) as well as freedom of conscience, movement, right to privacy and the peaceful enjoyment of possessions (Arts 18, 12, 17 ICCPR), exploring "How is the concept of 'political activities' understood in international human rights and refugee law, respectively . . . how do such activities relate to other legal concepts such as 'self-determination' and 'terrorism'" and "What limitation does the principle of the civilian and humanitarian character of asylum place on the political rights of refugees when it comes to activities directed against h country of origin? In what manner and on what legal basis is the abstention from internationally significant political activities a condition attached to the granting of asylum?" and "How do the derogations permitted under human rights law when it comes to 'national security' and 'public safety' relate to the host State's right under international refugee law to restrict the activities of

refugees when necessary to protect the 'vital interests' of the State." And "How should States react when faced with the argument that a restriction of refugee political rights is allegedly justified under international refugee law but inconsistent with international human rights law." This is a timely project of strategic relevance to national and international authorities which are in need of guidance in this area. The project will be pursued by Janmyr via research periods in the Koc University in Istanbul, the American University of Beirut, and the University of Jordan and aims to produce publications through international editorials, disseminate in the media, and conduct a conference in Bergen.

Further, Janmyr has experience organizing conferences and these are linked to her research aspirations; she has an ability to pursue networks that will enhance the human rights research reputation of Bergen.

Janmyr's research pursues both classic and innovative approaches to the key themes within human rights: addressing both universal and regional human rights normative regimes, implementing holistic discussion of civil and political rights, as well as socio-economic rights, juxtaposing individual and group rights, evaluating the dilemmas of public/private actors, and measuring the interrelation of sui generis regimes, such as IHL and refugee law with human rights.

Jon Petter Rui

Jon Petter Rui's approach to human rights research is how the case law of the European Court of Human Rights impacts Norwegian criminal law, criminal procedure, and administrative law. In addition, he has examined how the case law of the European Court of Human Rights and European directives may impact EU law addressing freezing and confiscation of funds. The approach is oriented towards the State as the center of attention; where the human rights normative regime is examined through the lens of measuring to what extent it impacts the state by constricting the scope of national criminal procedure.

This is exemplified by his book "Forbudet mot gjentatt straffeforfølgning" in which he analyses ECHR Protocol 7 Article 4's impact on Norwegian

criminal procedure and administrative law, specifically explaining restriction of repeated criminal prosecution. Similarly, "Kriminalomsorgens adgang til å kontrollere innsattes kommunikasjon» and «Om advokaters taushetsplikt og ransaking og beslag ved advokatkontor», both assessing the ECHR, Art. 8 on right to respect for private and family life and case law as it impacts national criminal procedure. Rui has produced commentaries in the Tidsskrift for Strafferett titled "Fra menneskerettighetsdomstolen" which disseminate case law from the European Court of Human Rights explaining its potential impact on Norwegian criminal procedure. Similarly, "EMK-retten frem mot 2020" serves a similar descriptive, disseminating function.

Rui addresses the European Court of Human Rights output to the extent it serves as a type of international appeals body for criminal procedure and criminal law. This indeed is one of its functions, but the consequence is that Rui's research is more appropriately characterized as assessing criminal procedural standards from a transnational perspective, not specializing in human rights per se.

Rui's book on "Hvitvasking: Fenomenet, regelverket, nye strategier" may not be considered human rights research, as it describes the legal regime applying to money laundering and it falls squarely within the realm of criminal law and criminal procedure. Both books are published in Norwegian through the University press and will not be read by the international human rights community.

Rui presented only two articles in English. The first: "The Interlaken, Izmir and Brighton Declarations: Towards a Paradigm Shift in the Strasbourg Court's Interpretation of the European Convention of Human Rights?" published in the Nordic Journal of Human Rights. This article addresses the impact of Declarations which instructed the Court to heed the principle of subsidiarity and margin of appreciation, Rui explains how this led to an evolution from the Court's application of inner material control of national authorities to outer, procedural control of facts and law. The article is largely descriptive of the cases and soft law standards; furthermore it does not offer any innovative proposal, rather it predicts increased reliance on the margin of appreciation by the Court (a

conclusion which is not very novel, given the current pressures on the Court). This article cannot be considered an important contribution to human rights literature, but it is of interest to the criminal law community. It is an article which has a disseminating function.

The second article "Non-Conviction based confiscation in the European Union" cautions against enactment of this measure based on alleged contradictions with ECHR Article 6 procedural guarantees, inter alia underscoring possible problems relating to the use of civil and/or administrative courts engaging in confiscation. This article does not refer to any human rights related secondary sources, indeed the limited references are made to criminal law literature. It is a criminal law publication, not a human rights publication. Rui classified this article as "EU-strafferett" when submitting it for evaluation for a position at the University of Trømsø (see Tromsø bedømmelse, page 11). That committee noted that Rui's academic field of interest was not particularly broad. I would add that it is clearly dominated by a specific focus on criminal procedure. Rui addresses ECHR Art. 6 again in "Om retten til å forholde seg taus or retten til ikke å matte bidra til egen domfellelse" which addresses the issue of self-incrimination, describing the impact on Norwegian criminal procedure and administrative law.

Conclusion regarding the Ranking of Candidates

Because Rui's command of human rights is narrowly focused on the European Human Rights system's impact on Norwegian criminal procedure, he lacking the breadth expected to be held by a specialist in human rights. Human Rights research includes comprehension of the fundamental substantive rights, as well as the universal system and other regional systems; these are understood best by Janmyr. Her research addresses the right to life, the prohibition against torture and inhuman or degrading treatment, freedom of movement, the prohibition of forced recruitment, the prohibition of rape, and the right to property. Her planned project will address the freedoms of assembly, association, expression, movement, conscience, and the right to privacy.

In contrast, Rui narrowly focuses on the right to a fair trial, the prohibition of punishment without law, the prohibition of double jeopardy,

and the right to privacy all arising within the context of criminal law and procedure.

Further, Rui's lack of breadth in the area of human rights is made evident by his complete lack of reference to the views and other output by any of the UN Treaty Bodies on Human Rights which review Norway's obligations under the human rights treaties or UN Charter based bodies. These include the UN Committee on Human Rights, the Committee on the Elimination of Racial Discrimination, the Committee on the Elimination of Discrimination Against Women, the UN Committee Against Torture, and the Committee on the Rights of the Child.

These bodies have criticized Norway's use of preventive detention, pretrial detention, solitary confinement, lack of procedural justice for asylum seekers subject to expulsion, the use of restraints and arrest techniques, the lack of prompt, effective and impartial investigations in cases of discrimination or violence, and the particular challenges of juvenile justice procedural standards. Nor does Rui compare to other regional human rights systems which have also addressed criminal procedure, such as the Inter-American human rights system, or the African system. Rui's narrow research approach indicates a type of niche specialization that runs counter to the expectation of comprehensive approaches to human rights.

Of primary significance, human rights legal research places individuals and groups at the center in pursuit of the recognition of equal dignity for all persons, as exemplified by Janmyr's research. In contrast, Rui is focused on the impact of the human rights regime upon the State, hence this is opposite of human rights research orientation.

In conclusion, Janmyr's academic research is of higher quality in relation to human rights than that of Rui. Janmyr's research spans all the key themes for human rights legal research:

1. Universalism and regionalism, Interdependence of Human Rights (civil and political v. economic, social and cultural rights),
2. Scope of human rights in reference to Individual and Group Rights,
3. The public/private divide in human rights law,

4. How human rights law interacts with other *sui generis areas*, such as humanitarian law and refugee law.

She reveals solid and broad use of sources, as well as pursuing innovative approaches to protection dilemmas on contemporary issues within human rights. It is clear that Janmyr has special competence in human rights, whereas Rui's primary competence is criminal procedure. Hence, I dissent from the majority opinion and would rank Janmyr first.

Cecilia Marcela Bailliet
Professor Dr. jur.
Deputy Director Department of Public & International Law
Director, Masters Program in Public International La
University of Oslo, Norway